

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/424/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7196899977
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7196899977.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slobodníka v právnej veci žalobcu BENDAR, s.r.o., Šamorín, Senecká cesta 2, IČO: 50 796 577, zastúpeného JUDr. Tiborom Sásfaiom, advokátom, Košice, Mlynárska 19, IČO: 31 950 451, proti žalovanému Štátne divadlo Košice, Košice, Hlavná 58, IČO: 31 299 512, zastúpenému JUDr. Milanom Knopom, advokátom, Košice, Krmanova 1, o náhradu škody, o odvolaní strán sporu proti rozsudku 14C/830/1996-783 z 12.6.2018 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok, okrem výroku II. a III.
Žiadna zo strán n e m á na náhradu trov odvolacieho konania právo.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj súd) rozsudkom rozhodol: I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 4.979,04 € s úrokom z omeškania 17,6 % z uvedenej sumy od 16.8.1996 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. II. Konanie o zaplatenie úroku z omeškania 3 % ročne zo sumy 28 806,64 € od 5.8.1994 do 30.4.1995, 22 % ročne zo sumy 28 806,64 € od 1.5.1995 do zaplatenia, 17,6 % ročne zo sumy 26 865,63 € od 29.5.1996 do 15.8.1996, 17,6 % ročne zo sumy 5 047,48 € od 16.8.1996 do zaplatenia zastavuje. III. Konanie o zaplatenie 102,97 € s prísl. zastavuje. IV. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá. V. Žalovanému priznáva voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 87,20 %, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti tohto rozsudku. VI. Žalobca je povinný nahradiť trovy štátu 270,32 €, na účet Okresného súdu Košice I, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. VII. Žalovaný je povinný nahradiť trovy štátu 18,48 €, na účet Okresného súdu (ďalej len OS) Košice I, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení rozsudku, o. i., uviedol, čoho sa GABRIEL s.r.o. Košice (súdom označovaný ako právny predchodca žalobcu 1, resp. GABRIEL) žalobami evidovanými uňho pod 14C/774/94 (podané 5.8.1994), 14C/745/94 (podané 5.8.1994) a 14C/746/94 (podané 4.8.1994) domáhal a akým titulom a, že uznesením vyhláseným na pojednávaní 29.5.1996 pripustil zmenu účastníka na strane žalobcu tak, aby do konania namiesto Gabriel vstúpila ADRIA-AL s.r.o., Dunajská Streda, Námestie priateľstva 2169 (súdom označovaná ako právny predchodca žalobcu 2, resp. ADRIA-AL). Zrekapituloval ďalší priebeh konania a to až do rozsudku Krajského súdu (ďalej len KS) v Košiciach 5Co/240/2015-440 z 26.5.2016 a uviedol, že podaním z 13.4.2017 OCS Slovakia s.r.o. oznámila mu zánik právneho predchodcu 2 - ADRIA-AL rozdelením a výmazom k 16.2.2017 s tým, že právní nástupcovia sú: 1/ ArCanoss s.r.o., Šamorín, Senecká cesta 2, IČO: 50 688 391 (ďalej len ArCanoss) a 2/ OCS Slovakia s.r.o., Košice, Južná trieda 66, IČO: 50 694 570 (ďalej len OCS Slovakia), že také isté podanie učinil aj ArCanoss 19.4.2017, že uznesením 14C/830/1996-525 z 26.4.2017 rozhodol, že pokračuje v konaní s právnymi nástupcami pôvodného zaniknutého žalobcu ADRIA-AL a to: ArCanoss (ďalej súdom označovaný ako právny predchodca žalobcu 3A) a OCS Slovakia (ďalej súdom označovaný ako právny predchodca žalobcu 3B;), že právny predchodca žalobcu 3A a právny predchodca žalobcu 3B podaniami z 3.5.2017

navrhli zmenu subjektu na strane žalobcu podľa § 80 CSP titulom postúpenia pohľadávky podľa Zmluvy o postúpení pohľadávky z 30.11.2016, ako aj podľa predloženého súhlasu Unique Partner Ltd. a, že uznesením 14C/830/1996-544 z 9.5.2017 pripustil zmenu subjektu na strane žalobcu tak, že do konania namiesto žalobcov v 1. rade ArCanoss a v 2. rade OCS Slovakia vstupuje do konania na strane žalobcu: Unique Partner Ltd., 1/2 Miles Northern Highway, Belize City, IČ: 150 262 (súdom označovaný ako právny predchodca žalobcu 4). Reprodukovať časť obsahu podania žalovaného z 9.5.2017 a uviedol, ako sa po vrátení mu vecí žalobca (právny predchodca žalobcu 4) a žalovaný vyjadrovali na pojednávaniach a písomnými podaniami, že právny predchodca žalobcu 4 podaním z 30.10.2017, doručené mu 3.11.2017, navrhol zmenu subjektu na strane žalobcu podľa § 80 CSP titulom postúpenia pohľadávky podľa Zmluvy o postúpení pohľadávky z 13.10.2017, ako aj v zmysle predloženého súhlasu BENDAR s.r.o. a, že uznesením 14C/830/1996-728 z 8.11.2017 pripustil zmenu subjektu na strane žalobcu tak, že do konania namiesto žalobcu - Unique Partner Ltd., 1/2 Miles Northern Highway, Belize City, IČ: 150 262 vstupuje BENDAR s.r.o., Šamorín, Senecká cesta 2, IČO: 50 796 577 (súdom označovaný ako žalobca). Konštatoval, že predmetom konania tak po vrátení mu vecí a jeho ustálení zo strany žalobcu ostal takto špecifikovaný nárok: Žalovaný je povinný zaplatiť mu náhradu škody 100 712,85 € s úrokom z omeškania 17,6% z uvedenej sumy od 16.8.1996 do zaplataenia + rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania a trov štátu a, že žalobcom požadovaná suma tak predstavuje nasledovné čiastkové nároky: 4 979,08 € (projekt ENTO s.r.o.), 13 859,59 € (softvérový projekt Janýr EDV), 13 006,04 € [zmluvná pokuta (ďalej len pokuta) Janýr EDV], 6 818,76 € (doplatok pokuty Janýr EDV) a 62 049,39 € (pokuta Deltastav-u). Vykonal dokazovanie predloženými listinnými dôkazmi, výpoveďami účastníkov konania, svedkov, znaleckým dokazovaním, pripojeným spisom 14C/808/1996 a zistil nasledovný skutkový stav: Prevedeným dokazovaním zistil, že žalovaný má právo hospodárenia k nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v N., I. J. X, ktorá je vo vlastníctve štátu. Právny predchodca žalobcu 1 a žalovaný vstúpili do zmluvného vzťahu, predmetom ktorého bol nájom nebytových priestorov v objekte domu na J. X O. N. ešte v priebehu r.1992. Ďalej uviedol, čo zistil zo Zmluvy o nájme nebytových priestorov zo 6.3.1992 (č.l.36-39:14C/774/1994), zo Zmluvy o nájme nebytových priestorov z 5.6.1992 (č.l.32-35), z Dodatku z 20.11.1992 k zmluve o nájme nebytových priestorov zo 6.3.1992 (č.l.40-41:14C/774/1994), zo Zmluvy o nájme nebytových priestorov z 28.4.1993 (č.l.25-28:14C/774/1994), zo Zmluvy o nájme nebytových priestorov z 12.8.1993 (č.l.58-62:14C/774/1994 aj č.l.5c-5g:14C/746/1994), z Rozhodnutia č.:ÚRaŠSS-1758/93-Gz z 29.11.1993 (č.l.65:14C/774/1994), zo zápisu z 30.11.1993 (č.l.70,71:14C/774/1994), z listu z 10.1.1994 (č.l.64:14C/774/1994 aj č.l.5a:14C/746/1994) a z listu z 2.3.1994 (č.l.34/rub:14C/830/1996), zo záznamu spísaného 24.6.1994 (č.l.173-174:14C/830/1996), zo Zmluvy o dielo bez dátumu (č.l.95-98:14C/774/1994), zo Zmluvy o dielo č.6/1992 z 20.11.1992 (č.l.99-103:14C/774/1994), zo Zmluvy o dielo z 9.8.1993 (č.l.116-119:14C/774/1994), z listu z 20.8.1993 (č.l.63:14C/774/1994), z Rozhodnutia č.Výst.6440/93 z 8.9.1993 (č.l.68-69,92:14C/774/1994), z faktúry č.12/93 (č.l.585:14C/830/1996), z výpisu z účtu z 19.8.1993 (č.l.586:14C/830/1996), z faktúry č.14/93 (č.l.587:14C/830/1996), z výpisu z účtu z 20.10.1993 (č.l.626:14C/830/1996), z faktúry č.18/93 (č.l.588:14C/830/1996), z výpisu z účtu z 18.1.1994 (č.l.589:14C/830/1996), z faktúry č.5/94 (č.l.590:14C/830/1996), z Dohody o zápočte pohľadávok z 27.4.1994 (č.l.591:14C/830/1996), z listu z 12.1.1994 (č.l.67:14C/774/1994), z listu z 1.8.1994 (č.l.66:14C/774/1994), zo Zmluvy o dielo z 1.10.1992 (č.l.148a-148b:14C/744/1994) a z dodatku z 10.8.1993 k Zmluve o dielo z 1.10.1992 (č.l.148h:14C/774/1994), z faktúry 18996 z 22.8.1996 (č.l.148g:14C/774/1994), z výdavkového pokladničného dokladu č.8/96 z 23.8.1996 (č.l.148f:14C/774/1994), z príjmového pokladničného dokladu č.0281090 z 23.8.1996 (č.l.148f:14C/774/1994), zo Zmluvy o výhradnom zastúpení z 24.8.1993 (č.l.54-57:14C/774/1994), z Vyúčtovaní z 31.8.1993 (č.l.577 a č.l.578:14C/830/1996), z výpisu z účtu z 9.9.1993 (č.l.579:14C/830/1996), z listu z 15.10.1993 (č.l.50:14C/774/1994), z listu z 25.10.1993 (č.l.576:14C/830/1996), z potvrdenia z 15.11.1993 (č.l.580:14C/830/1996), z vyúčtovania z 19.2.1995 (č.l.52:14C/774/1994 aj č.l.581:14C/830/1996), z výpisu z účtu z 2.5.1995 (č.l.51:14C/774/1994 aj č.l.582:14C/830/1996), z vyúčtovania z 30.7.1996 (č.l.583:14C/830/1996), z výpisu z účtu z 22.8.1996 (č.l.584:14C/830/1996), z debetného avíza z 21.8.1996 (č.l.584/rub:14C/830/1996) a z listu z 27.5.1996 (č.l.53:14C/774/1994), čo uviedli W.. F. Q. F. V. N. (zápisnica z pojednávania zo 16.9.1996 - č.l.149-160:14C/774/1994), F. (ďalej len A.) T. (zápisnica z pojednávania z 29.5.1996 - č.l.12-20:14C/774/1994 a z 26.9.2017 - č.l.678-694:14C/830/1996), F. (ďalej len Al.) T. (zápisnica z pojednávania zo 6.10.2017 - č.l.709-716:14C/830/1996), F. W. (zápisnica z pojednávania z 26.9.2017 - č.l.678-694:14C/830/1996) a W.. V. K. (zápisnica z pojednávania z 5.12.2017 - č.l.733-734:14C/830/1996), ktorí v konaní vypovedali, čo zistil zo Zmluvy o postúpení pohľadávky z 22.5.1995 (č.l.14a:14C/746/1994), zo Zmlúv o pristúpení k dlhu - jednej s dátumom 1.5.1995 (č.l.112:14C/830/1996), druhej s dátumom 22.5.1995 (č.l.72a:14C/830/1996), z výpisu z

obchodného registra (ďalej len OR) OS Košice I, Oddiel: Sro, VI.č.:638/V (č.l.749:14C/830/1996) a OS Trnava, Oddiel: Sro, VI.č.:176/T (č.l.751:14C/830/1996), z plnomocenstiev a) č.l.5:14C/774/1994, b) č.l.11:14C/774/1994, c) č.l.146:14C/774/1994, d) č.l.166:14C/774/1994, e) č.l.5:14C/745/1994, f) č.l.14:14C/745/1994, g) č.l.5:14C/746/1994, h) č.l.14:14C/746/1994, i) č.l.489:14C/830/1996, j) č.l.502:14C/830/1996, k) č.l.511:14C/830/1996, l) č.l.514:14C/830/1996, m) č.l.489:14C/830/1996, n) č.l.748:14C/830/1996, o) č.l.747:14C/830/1996) a p) č.l.767:14C/830/1996, z Čestného prehlásenia z 8.9.2017 (č.l.695:14C/830/1996), z Čestného prehlásenia s takým istým obsahom z 20.3.2018 (č.l.766:14C/830/1996), z čl. V. bod 1 spoločenskej zmluvy GABRIEL (č.l.696:14C/830/1996) a z Ročného zúčtovania preddavkov na daň za r.1993 (č.l.719:14C/830/1996). Citujúc znenie § 61, § 62, § 64, § 65 ods.1 a § 80 ods.1 CSP, vysvetlil, čo sa rozumie procesnou legitímáciou, vecnou legitímáciou, aká sa rozlišuje vecná legitímácia a, čo znamená nedostatok vecnej legitímácie pasívnej. Ďalej citoval z Komentára ASPI k § 62 a § 64 CSP a zdôraznil, že k procesnému nástupníctvu dochádza len vtedy, ak k singulárnej sukcesii došlo po začatí konania (výnimočne môže ísť aj o univerzálnu sukcesiu bez straty procesnej subjektivity, napr. pri predaji podniku) a, že ak by došlo k singulárnej sukcesii pred začatím konania, zmenu v okruhu subjektov nie je možné vykonať v režime § 80 CSP. K argumentácii žalovaného ohľadom jeho povinnosti zastaviť konanie (bod 22. rozsudku) uvádzal: Žalovaný si mylí pojmy procesné a hmotnoprávne nástupníctvo. Prevodom žalovanej pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu 2 zmluvou o postúpení pohľadávky na právneho predchodcu 4 došlo k zmene vlastníctva tejto pohľadávky a tým aj k zmene hmotnoprávnej legitímácie subjektov, kedy nositeľom práva, ktorého sa v konaní domáha, sa stal právny predchodca žalobcu 4 ako nový vlastník žalovanej pohľadávky. Avšak všetky procesné práva právneho predchodcu žalobcu 2 v konaní zostali zachované, medzi nimi samozrejme aj právo navrhnúť zmenu na strane žalobcu podľa § 80 CSP. Následne došlo k zrušeniu právneho predchodcu žalobcu 2 a jeho výmazu z OR k 16.2.2017 a preto musel postupovať podľa § 64 CSP a rozhodnúť o právnom nástupníctve na strane žalobcu. Novými právnymi nástupcami sa takto podľa jeho uznesenia 14C/830/1996-525 z 26.4.2017 stali právni predchodcovia žalobcu 3A a 3B s tým, že všetky procesné práva v konaní automaticky prešli na nich. Aj napriek tomu, že právni predchodcovia žalobcu 3A a 3B nie sú vlastníci žalovanej pohľadávky, mohol s nimi ďalej konať, nakoľko sú existujúcimi právnymi nástupcami po právnom predchodcovi 2, čím nedošlo k žiadnej konvalidácii nečinnosti účastníka konania. V prípade, ak by v tomto štádiu konania rozhodoval, musel by žalobu voči právnym predchodcom žalobcu 3A a 3B zamietnuť z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie v konaní, avšak nie konanie zastaviť. Právni predchodcovia žalobcu 3A a 3B síce neboli vlastními žalovanej pohľadávky, avšak ako existujúci právni nástupcovia po zaniknutom právnom predchodcovi žalobcu 2, mali zachovanú procesnú subjektivitu a teda všetky procesné práva strany sporu, medzi nimi aj právo navrhnúť zmenu na strane žalobcu podľa § 80 CSP z dôvodu postúpenia žalovanej pohľadávky a to i napriek tomu, že tak neučinil právny predchodca žalobcu 2 do dňa svojho zániku. Ak by mal prijať argumentáciu žalovaného ako správnu, odňal by strane sporu možnosť konať pred súdom svojim nesprávnym úradným postupom, resp. aj svojim nesprávnym rozhodnutím. Dovolil si poznamenať, že žalovaným cit. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len NS SR) a NS Českej republiky (ďalej len ČR) sú argumentačne nepoužiteľné na tento prípad, nakoľko v nich ide o inú skutkovú situáciu. Vec právne posúdil podľa nasledovných ust.: Citoval znenie § 15 Obch. zák., účinného v čase vykonania cit. právnych úkonov v r.1992-1996, § 23, § 31 ods.1, § 37 ods.1, § 39, § 3 ods.1, § 415, § 416, § 420 ods.1, § 442 ods.1, § 443, § 451, § 457, § 524, § 531 ods.1, § 534, § 544, § 545 ods.3, § 588, § 517 ods.1, 2 O. z., § 10, § 10a nar.vl.č.87/95 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 3 nar.vl.č.87/95 Zb. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (účinného do 31.12.2008), § 725 Obch. zák., § 100 ods.1, § 101, § 106 ods.1, 2 O. z., § 387 ods.1, § 397 Obch. zák., § 18 ods.2 O. z., § 2 ods.2 Obch. zák., § 215 ods.1 a § 132 ods.1 CSP, a konštatoval: Teória procesného práva podmieňuje úspech účastníka konania v spore unesením 2 bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť úspech v spore a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať. Sporové konanie ovládané tzv. prejednacou zásadou. Uvedená zásada určuje, že tvrdenie skutočností, navrhovanie dôkazov a najmä ich preukázanie, je zásadne vecou strán sporu. Úprava vychádza z toho, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu, nie na súde. Prejednacía zásada znamená, že sú to strany sporu, ktoré majú povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú a ktorých z tohto dôvodu postihuje bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe, ale tiež vo vyjadrení žalovaného. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu, bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového stavu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení než je účastník, ktorý nesplnil alebo

nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť. Splnenie dôkaznej povinnosti neznamena automaticky unesenie dôkazného bremena. Dôkazným bremenom (v spojení s dôkaznou povinnosťou) sa rozumie zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, ktorý závisí od zistení navrhnutých a vykonaných dôkazov. V praxi môžu navrhnuté dôkazy vyznieť (aj po ich vykonaní a vyhodnotení) ako nepoužiteľné zdroje informácií vo vzťahu k uplatnenej súdnej ochrane bez ohľadu na procesné postavenie účastníka. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonajú všetky navrhnuté dôkazy, a súd napriek tomu nemá jednoznačne skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V takom prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad (neúspech v konaní) pričíta tej strane sporu, na ktorej predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazná povinnosť, t.j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva. Posúdil podstatné skutkové tvrdenia, právne argumenty strán, vykonal dôkazy predložené a označené žalobcom a žalovaným, z týchto vychádzal a následne vec právne vyhodnotil takto: Uviedol, ktoré sú základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu, v čom spočíva porušenie právnej povinnosti, čo sa rozumie pod pojmom škody, čo sa uhrádza, čo sa pokladá za skutočnú škodu, ako môže dôjsť k porušeniu právnej povinnosti, kedy je uskutočnený úkon protiprávny, ako sa chápe škoda ako kategória občianskeho práva, čo sa rozumie skutočnou škodou, čo znamená hmotná škoda (v podstate nie je obsahový rozdiel medzi pojmi škoda ako predpoklad občianskoprávnej zodpovednosti za škodu a hmotná škoda), čo je rozhodujúce pre určenie výšky škody a z čoho sa pri určení tejto ceny vychádza. Vzhľadom na existenciu medzitémneho rozsudku, ktorým bolo právoplatne rozhodnuté, že žalovaný zodpovedá za škodu, ktorá vznikla právnomu predchodcovi žalobkyne - GABRIEL konaním proti dobrým mravom, sa v ďalšom konaní zaoberal otázkou rozsahu a výšky danej vzniknutej škody, nakoľko ostatné predpoklady zodpovednosti za škodu (porušenie právnej povinnosti, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou a zavinenie) boli založené uvedeným rozsudkom. Výška škody bola žalobcom špecifikovaná v priebehu konania niekoľkokrát, bola navyšovaná a táto zmena výšky žalobného nároku bola pripustená jeho príslušnými uzneseniami, resp. žaloba bola čiastočne aj zobraňaná späť. V konečnom dôsledku po vrátení veci odvolacím súdom rozhodoval o žalobe žalobcu na zaplatenie 100 712,85 € s úrokom z omeškania 17,6 % ročne z uvedenej sumy od 16.8.1996 do zaplatenia, ktorá predstavuje nasledovné čiastkové nároky: 4 979,08 € (projekt ENTO s.r.o.; ďalej len ENTO), 13 859,59 € (softvérový projekt Janýr EDV), 13 006,04 € (pokuta Janýr EDV), 6 818,76 € (doplatok pokuty Janýr EDV) a 62 049,39 € (pokuta Deltastav-u). Žalovaná suma pozostávala z viacerých čiastkových nárokov, ktoré posudzoval samostatne a jednotlivo, ako aj vo vzájomnej súvislosti s predloženými listinnými dôkazmi, výpoveďami strán sporu a svedkami a dospel k záveru, že nárok žalobcu je len čiastočne dôvodný. Vzhľadom na námietku žalovaného o nedostatku splnomocnení pri vykonávaní právnych úkonov za GABRIEL, resp. ADRIA-AL ako aj pri podaní žaloby sa v prvom rade zaoberal touto otázkou. V § 15 Obch. zák. je upravený určitý špeciálny druh zákonného splnomocnenia. Toto špeciálne splnomocnenie má každý, kto bol pri prevádzkovaní podniku poverený určitou činnosťou (napr. obchodný referent). Ten je potom oprávnený na všetky úkony, ku ktorým obvykle pri tejto činnosti dochádza. Ak vzniknú v praxi pochybnosti, musí byť chránená dobromyseľnosť obchodných partnerov. Preto je účelné oprávnenia na konanie spojené s určitými funkčnými miestami podrobnejšie vymedziť v organizačných dokumentoch. Z predložených dôkazov - zmlúv, čestného prehlásenia F. T., ročného zúčtovania preddavkov na daň F. T. a nakoniec výpovedí ich oboch v konaní mal za to, že F. T., aj keď nebol štatutárnym orgánom GABRIEL a ADRIA-AL, jeho oprávnenie zastupovať dané spoločnosti a vykonávať všetky právne úkony vyplýva v prvom rade z jeho postavenia riaditeľa GABRIEL podľa § 15 Obch. zák. v znení účinnom v čase vykonania cit. právnych úkonov v r.1992-1996, ako aj z plnomocenstiev, ktoré boli v konaní predložené (ods.84. rozsudku, napr. písm. b, c, o, p). I keď sa do času jeho rozhodovania nezachovali všetky udelené plné moci, resp. plné moci konkrétne ku každému právnomu úkonu, nemal žiadnu pochybnosť, že oprávnenie zastupovať dané spoločnosti a vykonávať právne úkony, podpisovať za spoločnosť F. T. mal, čo potvrdil jeho „bral“ F. T. a to tak pri všetkých hmotnoprávnych úkonoch (zmluvách a p.), ako aj pri rôznych rokovaniach s obchodnými partnermi (medzi nimi aj so žalovaným) a v neposlednom rade aj pri podaní žalôb, resp. splnomocnení advokáta na ich podanie. Na základe predložených dôkazov možno konštatovať, že i sám žalovaný akceptoval F. T. ako zástupcu právneho predchodcu žalobcu 1 a 2, nakoľko s ním rokovali aj samotní zástupcovia či kompetentní pracovníci žalovaného, uzatvorili s ním viaceré zmluvy, resp. prijali od neho inú písomnú komunikáciu ním podpísanú za právneho predchodcu 1 a 2. Pre ilustráciu uvádzal nasledovné dôkazy: Zmluvy o nájme + dodatok zo 6.3.1992, 5.6.1992, 20.11.1992, 28.4.1993 a 12.8.1993 (ods.37.-41. rozsudku), Zápis z jednania z 30.11.1993 (ods.43. rozsudku) a Oznámenie o výške škody z 27.5.1996 (ods.72. rozsudku). Vzhľadom na to považoval argumentáciu žalovaného za špekulatívnu. Žalovaný ďalej tvrdil, že nakoľko žaloba bola podaná právny zástupcom

JUDr. Františkom Kočkom, splnomocneným F.. T. (ods.84. rozsudku písm. a, e, g), ktorý nebol štatutárny zástupca, je žaloba neplatná. Právna teória rozlišuje 2 pojmy - dohoda o plnomocenstve (§ 23 O. z.) a plnomocenstvo (§ 31 O. z.). Dohoda o plnomocenstve je dvojstranný právny úkon medzi zástupcom a zastúpeným. Pre dohodu plnomocenstve zák. nevyžaduje žiadnu predpísanú formu. Za najfrekvencovanejšie zmluvy, zakladajúce právny vzťah zastúpenia, možno považovať zmluvy týkajúce sa právnej pomoci uzavreté medzi klientom a advokátom. Plnomocenstvo je jednostranný právny úkon zastúpeného (osvedčenie), určený predovšetkým na preukázanie existencie vzťahu zastúpenia a jeho rozsahu. V súdnom konaní procesnému zástupcovi v konaní (najčastejšie advokátovi) nemožno obmedziť procesné zastúpenie. Judikatúra pripúšťa dodatočné doručenie a predloženie písomnej plnej moci s tým, že dovtedajšie procesné úkony zástupcu sa považujú za schválené. Uvedené možno uplatniť v prípade, ak v čase úkonu zástupcu bola už medzi ním a zastúpeným uzavretá dohoda o plnej moci. Plnomocenstvo je jednostranný právny úkon splnomocniteľa určený (adresovaný) tretej osobe, v ktorom splnomocniteľ prehlasuje, že si zvolil splnomocnenca, aby ho v rozsahu uvedenom v tejto plnej moci zastupoval. Plná moc z hľadiska obsahu právneho úkonu osvedčuje, resp. deklaruje navonok, že medzi splnomocniteľom a splnomocnencom existuje zmluvný právny vzťah zastúpenia, vzniknutý na základe dohody o splnomocnení. Citoval z bodu 10. odôvodnenia Nálezu I.ÚS 2522/10 z 19.4.2012 a z odôvodnenia Nálezu IV.ÚS 204/1999 z 3.8.1999 Ústavného súdu (ďalej len ÚS) ČR a z odôvodnenia Rozsudku 23Cdo 2132/2010 z 27.10.2011 a Rozsudku 22Cdo 1400/2004 z 3.2.2005 NS ČR. V prvom rade musel konštatovať, že nepozná pojem neplatná žaloba. Ak žalovaný mal na mysli žalobu podanú neoprávnenou osobou, k tomuto uvádzal, že ide iba o odstrániteľný nedostatok konania a to postupom podľa v tom čase platnom § 104 ods.2 O. s. p., s tým že momentálne je takýto postup upravený v § 161 ods.3 CSP. Avšak v tomto prípade nemožno tvrdiť, že žaloba bola podaná neoprávnenou osobou. V tomto konkrétnom prípade nemal žiadnu pochybnosť o existencii dohody o splnomocnení medzi GABRIEL a advokátom podávajúcim žalobu JUDr. Kočkom a to práve na zastupovanie spoločnosti v súdnych konaniach 14C/745/1994, 14C/746/1994 a 14C/774/1994, následne vedených pod 14C/830/1996, nakoľko to vyplynulo z výpovede samotného konateľa danej spoločnosti F.. T., ktorý uviedol, že pri podaní žaloby GABRIEL on splnomocnil JUDr. Kočku, ktorý ich potom zastupoval. Z toho, že JUDr. Kočka naozaj podal žaloby na súd, je evidentná existencia dohody o splnomocnení medzi GABRIEL a ním ako advokátom, ktorý takto dostal oprávnenie na zastupovanie v konaní. Skutočnosť, že JUDr. Kočka bol zrejme duplicitne splnomocnený aj F.. T., ktoré plnomocenstvo bolo mu predložené pri podaní žaloby, je irelevantné, pretože tak ako bolo uvedené, oprávnenie na zastupovanie GABRIEL vyplývalo z postavenia F.. T. ako riaditeľa spoločnosti a medzi GABRIEL a JUDr. Kočkom existovala dohoda o zastupovaní danej spoločnosti v konaniach pred súdom. I keď v konaní nebola predložená pracovná zmluva F.. T. s uvedením tejto jeho funkcie v GABRIEL (iba Ročné zúčtovanie preddavkov na daň za r.1993), nemal pochybnosť o jeho postavení riaditeľa spoločnosti, pretože aj v rôznej inej mu predloženej korešpondencii bolo pri mene F.. T.Č. uvedené riaditeľ spoločnosti (napr. na Odstúpení od zmluvy z 10.1.1994 - č.l.5a:14C/746/1994). O. i. v priebehu konania právny predchodca žalobcu 2 tento nedostatok odstránil predložením plnomocenstva z 28.5.1995 (č.l.14:14C/746/1994) a plnomocenstva z 2.8.1993 (č.l.767:14C/830/1996). Z vykonaného dokazovania mu vyplynulo, že medzi GABRIEL a JUDr. Kočkom - advokátom existovala dohoda o splnomocnení na zastupovanie danej spoločnosti v súdnych konaniach. O. i. samotné plnomocenstvo je len procesnou plnou mocou, pričom toto iba deklaruje existujúcu hmotnoprávnu dohodu o splnomocnení, ktorá existovala. Obrana žalovaného a poukazovanie na údajnú neexistenciu plnomocenstva na podanie žalôb takto vyznieva nevierohodne, špekulatívne a účelovo a to najmä s poukazom na skutočnosť, že on samotný úplne a bez výhrad akceptoval F.. T. ako zástupcu GABRIEL, kedy tento dokonca podpísal všetky zmluvy o nájme ešte v r.1992, ktoré vypracoval a predložil k podpisu a z ktorých sa odvíja tento nárok na náhradu škody uplatnený žalobou. Ak by bolo pravdou, že F.. T. nemal oprávnenie zastupovať GABRIEL, žalovaný by nikdy nebol s ním rokovať a konať ako s oprávneným zástupcom GABRIEL a následne ADRIA-AL. Z predložených listinných dôkazov mu bolo nepochybne preukázané, že tak F.. T. ako aj JUDr. Kočka bol oprávnený zastupovať GABRIEL a neskôr ADRIA-AL. Údajný nedostatok plnej moci by mohol nakoniec viesť iba k tomu, že by konal len so samotným účastníkom konania (ods.151. rozsudku), avšak keďže ďalej v konaní vystupoval právny predchodca 2 - ADRIA-AL, ktorá mu predložila plnomocenstvo na zastupovanie JUDr. Kočkom, následne JUDr. Valériou Gajdošovou a nakoniec JUDr. Sásfaiom, správne postupoval a konal už s týmito právnymi zástupcami. V prípade, ak by neakceptoval existenciu dohody o plnomocenstve a vyvodil by záver, že žaloba bola podaná neoprávnenou osobou, dopustil by sa procesnej chyby odňatia možnosti konať pred súdom, ktorou by sa strane sporu znemožnila realizácia jej procesných práv za účelom ochrany jej práv a právom chránených záujmov. Takýto postup by bol odmietnutím spravodlivosti a porušením čl.46 ods.1 Ústavy SR. Nakoniec považoval za potrebné

poukázat aj na časové hľadisko uvedenej procesnej obrany žalovaného, kedy tento minimálne od r.1992 (kedy boli uzavreté ním vypracované Zmluvy o nájme s právnym predchodcom žalobcu 1 a podpísané F. T. za právneho predchodcu žalobcu 1) takéto tvrdenie nikdy neuviedol, nepoužil a to aj napriek tomu, že 18.11.1996 rozhodol medzitimným rozsudkom, ktorý bol potvrdený rozsudkom KS v Košiciach z 13.11.1997, následne opätovne rozhodol o výške náhrady škody rozsudkom z 10.10.2014, ktorý bol čiastočne potvrdený a čiastočne zrušený rozsudkom KS v Košiciach z 25.6.2016. Týmto vlastne sám potvrdil, že v dobe minulej konanie za spoločnosti - právnych predchodcov žalobcu 1 a 2 prebiehalo na základe zastúpenia F. T. a v rámci súdneho konania potom JUDr. Kočkom. Až pred ukončením dokazovania a opätovným jeho rozhodnutím začal namietat skutočnosť o nedostatku plnomocenstva na zastupovanie v konaní, príp. pri právnych úkonoch GABRIEL a ADRIA-AL, čo však považoval za vrcholne účelové a špekulatívne a to najmä s poukazom na uvedené odôvodnenie (ods.144.-159. rozsudku). Na základe cit. teórie s poukazom na predložené listinné dôkazy teda nemal pochybnosť o tom, že F. T. bol oprávnený vystupovať za GABRIEL a ADRIA-AL, za tieto konať v rozsahu práv štatutárneho orgánu - konateľa, rokovať s obchodnými partnermi, medzi nimi aj so žalovaným, podpisovať zmluvy, dokumenty a iné právne úkony, vrátane Zmlúv o nájme uzatvorených so žalovaným, Zmluvy o postúpení pohľadávky, Zmluvy o pristúpení k dlhu a všetkých ostatných. Čo sa týka zaplatených zálohových platieb na projektovú dokumentáciu vyhotovenú ENTO 4 979,08 €, žalobca po jeho výzve predložil všetky doklady (ods.23. rozsudku) o fakturácii ako aj úhrade danej sumy a preto nevidel dôvod takto vynaložený výdavok právneho predchodcu žalobcu mu nepriznať. S námietkou žalovaného, že vypracovanie projektovej dokumentácie ENTO nebolo potrebné, sa nestotožnil. Už len samotné rozhodnutie starostu mestskej časti Košice - Staré mesto z 8.9.1993 dokazuje potrebu a účelnosť tejto projektovej dokumentácie, pretože súhlas na vykonanie tam uvedených prác bol daný na základe žiadosti ohlásenia ENTO v zastúpení GABRIEL a so súhlasom vlastníka objektu - žalovaného. Aj na jednaniach o riešení problémov v súvislosti so stavebným konaním z 30.11.1993 (č.l.71:14C/774/1994) bol prítomný zástupca ENTO, zástupca žalovaného si bol toho vedomý a teda ak by nimi vypracovaná projektová dokumentácia nebola potrebná a účelná k rekonštrukcii objektu J. X, takýto zástupca by tam nemal čo hľadať a žalovaný by to aj namietal, čo sa však nestalo. Potreba vyhotovenia projektovej dokumentácie ENTO bola výslovne potvrdená aj ním ustanovenou znalkyňou R. W. S., ktorá uviedla, že z dostupných údajov vyplýva, že jednotlivé projektové dokumentácie na seba nadväzovali (č.l.304:14C/830/1996) a preto sumu zálohových platieb 4 979,08 € považoval za účelne vynaloženú a dôvodnú. Zo zmluvy o výhradnom zastúpení uzatvorenej medzi „spoločnosť“ Janýr EDV ako zastúpeným a právnym predchodcom žalobcu 1 - GABRIEL ako obchodným zástupcom z 24.8.1993 zistil, že právny predchodca žalobcu 1 sa zaviazal vyvíjať pre zastúpeného činnosť smerujúcu k uzatváraniu zmlúv na predaj, inštaláciu softwarového produktu BST - podniková sporiteľňa, ktorej autorom bol zastúpený, k čomu mu mal byť poskytnutý aj kompletný softwarový program, pričom uvedené zastúpenie produktu mal právny predchodca žalobcu 1 prevádzať v objekte v N., J. X, kde mal zriadiť reprezentatívne kancelárske a školiace priestory v minimálnej rozlohe 100 m². Odbyt produktu mal byť započatý najneskôr do 1.4.1994, pričom zmluvné strany si za poskytnutý predmet plnenia funkčnú špecifikáciu dohodli aj cenu 650 000 ATS a cenu kompletného programového zdrojového kódu vo výške ATS 350 000 so splatnosťou pri prevzatí produktu. Zároveň si dohodli aj v prípade porušenia zmluvy pokutu až do výšky 200 000 ATS. Čo sa týka sumy 13 859,59 € (softvérový produkt Janýr EDV), táto suma predstavuje rozdiel medzi zaplatenou cenou softwarového produktu (fakturovaná suma 650 000 a 250 000 ATS zaplatené sumou 2 547 000 Sk) a vrátenou časťou 15.11.1993 (748 059 ATS, t.j. 2 055 668,47 Sk) po tom, čo nemalo dôjsť k realizácii jeho odbytu právnym predchodcom žalobcu 1, t.j. 151 941 ATS, v tom čase 417 534 Sk/13 859,59 €. V súlade s viazanosťou právnym názorom KS v Košiciach podľa rozsudku 5Co/240/2015-440 z 26.5.2016, zameranú pozornosť na to, konkrétne za aký softvérový produkt mal právny predchodca žalobcu 1 zaplatiť, či za produkt, na predaj ktorého sa zaviazal alebo za kompletný softvérový program v súvislosti s inštaláciou softvérového produktu BST - podniková sporiteľňa a kedy právny predchodca žalobcu 1 prevzal produkt, za ktorý mu vznikla povinnosť ho zaplatiť, keďže až prevzatím programu sa jeho cena stala splatnou. Žalobca v konaní definoval, že zaplatil za softvérový program k BSP s funkčnými špecifikáciami prevzatý 24.8.1993 (č.l.574:14C/830/1996). Žalobca však v konaní okrem dokladu vystaveného B. V. EDV 31.8.1993 (ods.64. rozsudku) nepredložil žiaden dôkaz o tom, že daný softwarový produkt bol 24.8.1993, t.j. v deň podpisu zmluvy aj odovzdaný. Uvedenému nenasvedčuje ani text zmluvy, kde sa neuvádza, že daný softwarový produkt/program bol právnemu predchodcovi žalobcu 1 zároveň pri podpise zmluvy aj odovzdaný. Práve naopak, z textu zmluvy je zrejmé, že Janýr EDV mal ešte len po uzavretí zmluvy produkt/program dodať a následne vykonať zákaznícke úpravy produktu spočívajúce najmä v nacionalizácii pre slovenský jazyk, prispôsobenie legislatívnym a ďalším podmienkam SR a to v rámci zmenového konania (čo je vlastne konanie

zamerané na realizáciu zmeny) podľa požiadaviek obchodného zástupcu, a preto je nepochybné a to i zo samotnej výpovede F. T., že takéto požiadavky mali vyplynúť zo strany zástupcu, resp. až zo strany konečného zákazníka v budúcnosti (ods.76. rozsudku). Z uvedeného dôvodu neuveril predloženému dôkazu o dodávke v podobe vyúčtovacieho dokladu, kde je uvedený dátum 24.8.1993. Bez riadneho preukázania dodávky tovaru a jeho prevzatia právnym predchodcom žalobcu 1, vlastne nedošlo ani k splatnosti kúpnej ceny produktu/programu a preto chýba základná podmienka pre priznanie nároku 13 859,59 €. O. i, dával do pozornosti, že na dokladoch vystavených B.. V. EDV je uvedené č. účtu Konto 055-19616 Erste Österreichische Spar-Casse, na ktoré mal právny predchodca žalobcu 1 zaplatiť vyúčtovanú sumu, pričom ale úhrada 2 547 000 Sk bola realizovaná z účtu právneho predchodcu žalobcu 1 vedeného vo VÚB č.ú.51702512 na bližšie nezistený účet. Debetné avízo k uvedenej operácii nebolo mu predložené. Z ostatných debetných avíz priložených k niektorým iným platbám pre B.. V. EDV je možné vysledovať iné možné č. ú. a to 182-811141-122 (č.l.584/rub:14C/830/1996) alebo 34358-69159642 (č.l.580:14C/830/1996), avšak ani tieto č. sa neobjavujú na výpise z účtu s platbou 2 547 000 Sk. Takto konštatoval, že nebolo preukázané, že právny predchodca žalobcu 1 zaplatil 2 547 000 Sk na účet B.. V. EDV, čo je základnou podmienkou pre preukázanie výšky náhrady škody. Aj keď na doklade o zaslaní platby 2 055 668,47 Sk na účet príjemcu GABRIEL (č.l.580:14C/830/1996) je uvedené meno B.. V. (avšak č. ú. sa nezhoduje s č. uvedeným na vyúčtovacích faktúrach), to ešte nepreukazuje, že právny predchodca žalobcu 1 uhradil tvrdenú kúpnu cenu za produkt 2 547 000 Sk práve B.. V. a že nejde iba o nejaký vykonštruovaný model platieb pre účely súdneho konania. V neposlednom rade zo žiadneho žalobcom predloženého dokladu nie je zrejmé, prečo práve suma rozdielu medzi sumou údajne uhradenou a vrátenou 13 859,59 €, je sumou ekvivalentnou a zodpovedajúcou úpravám vykonaným B.. V. EDV na softwarovom produkte/programme. Výška škody musí byť skutočná, t.j. má to byť hodnota nákladov vynaložených na úpravu produktu/programu u, napr. iného poskytovateľa podobného produktu/programu. V konaní nebolo preukázané o aký konkrétny produkt/program išlo, a či bol vôbec odovzdaný právnemu predchodcovi žalobcu 1, a preto aj výška náhrady škody za údajné úpravy vykonané B.. V. ostala len v rovine tvrdení žalobcu. V konaní nebol predložený dôkaz o ukončení zmluvy s B.. V. zo strany právneho predchodcu žalobcu 1 odstúpením od zmluvy. Túto skutočnosť vysvetlil právny zástupca žalobcu s poukazom na vyúčtovací doklad z 19.2.1995 (č.l.52:14C/774/1994) tak, že k odstúpeniu od zmluvy došlo 28.4.1994, ktoré oznámenie bolo dané B.. V. 1.9.1994. Aj táto skutočnosť ostala len v rovine tvrdení žalobcu bez riadneho relevantného dôkazu. Akokoľvek odstúpením od zmluvy však takto medzi právnym predchodcom žalobcu 1 a B.. V. EDV vznikla vzájomná synalagmatická povinnosť vrátiť druhej zmluvnej strane všetko, čo podľa zmluvy dostali. Tak ako žalobca uviedol, právny predchodca žalobcu 1 (údajne) vrátil dodaný softvérový program B.. V. EDV už v čase, keď mu oznámil posun termínu začatia odbytu produktu/programu. Následne tomu zodpovedá synalagmatická povinnosť B.. V. EDV vydať právnemu predchodcovi žalobcu 1 kúpnu cenu za daný produkt/program v plnej výške, čo tento učinil dokonca pred samotným odstúpením od zmluvy (avšak nie v plnej výške). Uvedený moment vrátenia danej platby je takto veľmi prekvapujúci, nakoľko k odstúpeniu od zmluvy malo dôjsť až oveľa neskôr. Je zrejmé, že B.. V. EDV nevrátil právnemu predchodcovi žalobcu 1 celú kúpnu cenu 900 000 ATS/2 547 000 Sk, ale len sumu „poníženú“ 748 059 ATS/2 055 668,47 Sk, pričom rozdiel 151 941 ATS/417 534 Sk/13 859,59 € si tento ponechal za vykonané úpravy na uvedenom produkte/programme. Svedok F. T. vo svojej výpovedi uviedol, že bola dohodnutá nejaká hodinová sadzba, avšak v konaní nebolo preukázané, aké úpravy spočívajúce v nacionalizácii, resp. aké iné úpravy, v akom časovom rozsahu zodpovedajúcom sume 151 941 ATS B.. V. EDV naozaj vykonal. Javia sa mu ako logické možno iba úpravy spočívajúce v prispôbení slovenskému jazyku, avšak takto upravený nacionalizovaný produkt/program mal potom B.. V.L. EDV dodať hneď pri odovzdaní právnemu predchodcovi žalobcu 1. Z textu zmluvy je však evidentné, že zastúpený mal poskytnúť obchodnému zástupcovi (právnemu predchodcovi žalobcu 1) iba kompletný funkčný popis produktu a demoverziu programu, t.j. nie samotný produkt, resp. samotný predmet dodávky a až následne mal vykonať zákaznicke úpravy spočívajúce najmä v nacionalizácii pre slovenský jazyk, prispôbenie legislatívnym a ďalším podmienkam SR v rámci zmenového konania podľa požiadaviek obchodného zástupcu. B.. V. EDV mal poskytnúť obchodnému zástupcovi (právnemu predchodcovi žalobcu 1) aj kompletný programový zdrojový kód v jazyku C++ na základe databázového prostredia B Trieve obsahujúci všetky časti programu tak, aby v ňom zastupujúci mohol vykonávať prípadné zásahy a kompilovať novú verziu produktu. Tzn., že kompletný produkt/program, t.j. celý predmet dodávky mal byť dodaný až neskôr a preto neuveril tvrdeniu, že celý predmet zmluvy, t.j. kompletný produkt/program bol naozaj dodaný priamo pri uzavretí zmluvy 24.8.1993. Už len z takto formulovaného textu zmluvy sa mu javí ako absolútne nemožné vykonať nejaké ďalšie úpravy, pretože tieto mali byť vykonané až na základe požiadavky právneho predchodcu žalobcu 1 a jeho konečného zákazníka, pričom právny

predchodca žalobcu 1 nemohol mať ešte ani jedného zákazníka požadujúceho úpravy, ak tento produkt/program nezačal vôbec predávať. Z tohto dôvodu takémuto tvrdeniu žalobcu ani neuveril a už len pre tento dôvod sumu 13 859,59 € považoval za nepreukázanú a nedôvodnú. Žalobca počas celej doby konania nepredložil jediný dôkaz o tom, že tento produkt/program bol (ako tvrdil) naozaj s úspechom realizovaný v ČR a v Rakúsku. Nepredložil žiaden dôkaz o registrácii, patentovaní, resp. inej evidencii daného produktu a preto ani nemohol porovnať či ním údajne uhradená kúpna cena a následne suma za úpravy daného produktu (o ktorú bola suma 900 000 ATS „ponížená“ a vrátená), je cenou adekvátnou a primeranou, za akú by boli úpravy takéhoto produktu vykonané podobným poskytovateľom a teda by ju bolo možné považovať za skutočnú škodu. Takáto suma zároveň ani nebola dohodnutá v Zmluve o výhradnom zastúpení pre prípad, že by k realizácii predmetu zmluvy - odbytu a predaja produktu/programu nedošlo. Ešte navyše si dovoľil poznamenať, že ak by to bol tak úspešný produkt, tak by našiel uplatnenie na území SR prostredníctvom inej spoločnosti spolupracujúcej s B.. V. EDV (po tom, čo sa vzťahy s právnym predchodcom žalobcu 1 zhoršili). Z tohto pohľadu už vôbec nerozumel nulovej snahe právneho predchodcu žalobcu 1 realizovať odbyt tohto produktu v inom priestore, ktorý by sa snažil nájsť a prenajať na tento účel so súhlasom B.. V.. Žalobca však ani netvrdil, že by sa o takýto postup a prispôsobenie pôvodnej dohody s B.. V. vôbec právny predchodca žalobcu 1 pokúsil. Tento sa snažil len o oddialenie momentu začatia odbytu (t.j. až od 1.9.1994), avšak ani jeden dôkaz nepreukazoval jeho snahu o odbyt produktu na inom mieste. Neuveril tvrdeniu, že daný produkt/program musel byť prezentovaný iba a jedine v priestoroch J. X a že by nebolo možné ho predávať, ponúkať a prezentovať v iných priestoroch, ak by sa o takúto dohodu s B.. V. právny predchodca žalobcu 1 pokúsil. Mal za to, že v období od 30.11.1993 (Zápis z jednania o riešení problémov), kedy už bolo zrejmé sťaženie postupu pri realizácii rekonštrukcie prenajatého objektu, resp. už od napísania Žiadosti o predĺženie termínu B.. V. z 15.10.1993 do 1.9.1994 mal právny predchodca žalobcu 1 dostatok času (skoro rok) na vyhľadanie iného miesta pre prezentáciu a predaj produktu. Ak daný produkt/program mal byť tzv. podnikovou sporiteľnou, je zrejmé, že nebol určený pre širokú bežnú verejnosť, ale len pre okruh bližšie určených zákazníkov - podnikov a preto sa mu javí neopodstatnené, že by tento prezentačný priestor musel byť v centre mesta, kde sa pohybujú bežní zákazníci nakupujúci produkty bežnej spotreby ako potraviny, oblečenie, obuv atď. Takúto prezentačnú miestnosť mohol mať právny predchodca žalobcu 1 kdekoľvek, kde by sa na osobné pozvanie dostavili štatutárni zástupcovia práve podnikov, ktorým bol produkt/program určený. Dokonca videl „vyššiu“ logiku vo výhradne osobnej prezentácii produktu/programu u cieľových zákazníkov - podnikov. Zároveň aj uzavretie Zmluvy o výhradnom zastúpení 24.8.1993 na odbyt produktu, o úspešnosti ktorého v ČR a v Rakúsku nemal právny predchodca žalobcu 1 žiadnu vedomosť a to dokonca s podmienkou začiatku odbytu od 1.4.1994 v čase, kedy právny predchodca žalobcu 1 nemal ešte ani vydané stavebné povolenie na rekonštrukciu prenajatého priestoru a nemohol mať ani len odhad, ako rýchlo bude rekonštrukcia postupovať, sa taktiež javí ako veľmi nedbanlivý postup právneho predchodcu žalobcu 1 a preto mu neposkytol ochranu v podobe priznania náhrady škody. Avšak hlavný dôvod na zamietnutie žaloby v tejto časti videl v nepreukázaní, že daný produkt/program bol naozaj dodaný, že platba 2 457 000 Sk bola naozaj vykonaná na účet p. B.. V. EDV a že B.. V. EDV vykonal zmeny na tomto produkte práve v rozsahu sumy 13 859,59 € a to aj s poukazom na absenciu zmluvného podkladu medzi právnym predchodcom žalobcu 1 a B.. V. EDV na „poníženie“ vrátenej čiastky kúpnej ceny za softvérový produkt/program, kedy uvedenú sumu potom nemožno ani chápať ako škodu vzniknutú na strane právneho predchodcu žalobcu 1. Z týchto všetkých uvedených dôvodov mal za to, že suma výšky náhrady škody 13 859,59 € nie je preukázaná, dôvodná, a preto v tejto časti žalobu zamietol. Pokuta je jedným zo zabezpečovacích prostriedkov zmluvných povinností vzniknutých medzi účastníkmi záväzkového vzťahu. Podmienkou platnosti jej dojednania je, aby „zmluvy“ bola uzavretá v písomnej forme a v zmluve bola dohodnutá výška pokuty alebo bol určený spôsob jej určenia. Dôsledkom naplnenia predpokladov na zaplatenie pokuty má za následok povinnosť zaplatiť pokutu a to bez zreteľa na splnenie samotného záväzku. Vo svojej podstate ide o sankciu za nesplnenie povinnosti, ktorú povinná osoba musí zaplatiť aj vtedy, ak oprávnenej osobe nevznikne nesplnením povinnosti žiadna škoda. Pokuta zároveň musí byť primeraná a prijateľná. Pokuta je v súčasnosti upravená v § 540-545 O. z. a v § 300-302 Obch. zák. Oba zákonníky upravujú pokutu ako zabezpečovací inštitút záväzkového práva, a preto ust. o nej začlenili do všeobecnej časti záväzkového práva medzi zabezpečovacie inštitúty. Všeobecne možno konštatovať, že právna úprava pokuty v Obch. zák. sa odlišuje od právnej úpravy obsiahnutej v O. z., a to najmä v nasledovnom: Osobitná úprava pokuty v Obch. zák. sa týka zodpovednostného princípu. Zatiaľ čo O. z. upravuje pokutu na princípe zodpovednosti za zavinenie, t.j. dlžník nie je povinný pokutu zaplatiť, ak porušenie povinnosti nezavinil (§ 545 ods.3 O. z.), Obch. zák. uprednostňuje princíp zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie, teda zodpovednosť objektívnu (§ 300). § 545 ods.3 O. z. uprednostňuje zmluvné dojednanie v otázke zavinenia zodpovednej osoby,

nakoľko ustanovuje, že ak z dohody nevyplýva niečo iné, nie je inak zodpovedná osoba povinná pokutu zaplatiť, ak porušenie povinnosti nezavinila. Zavinenie zodpovednej osoby sa predpokladá. Túto osobu zaťažuje dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať, že škoda vznikla bez jej zavinenia. Zavinenie je potrebné vždy hodnotiť len vo vzťahu k porušeniu povinnosti, ktorá je zabezpečená pokutou. Citoval právnu vetu judikátu uverejneného v ZSP č.23/2004 (Rozsudok MOBdo V 4/2003 z 1.3.2004 NS SR) a z odôvodnenia Uznesenia 26Cdo 3968/2013 z 19.3.2014, Rozsudku 26Cdo 2626/2013 z 15.10.2013 a Rozsudku 2Odon 90/1997 z 29.4.1998 NS ČR. Čo sa týka sumy 13 006,04 € (pokuta V. EDV), poukázal na doslovné znenie čl. VII bod 1/ Zmluvy o výhradnom zastúpení z 24.8.1993 a to že v prípade porušenia tejto zmluvy zmluvnou stranou vzniká poškodenej strane právo účtovať druhej zmluvnej strane pokutu až do výšky 200 000 ATS. Takáto formulácia dohody o pokute nespĺňa základnú podmienku platnosti právneho úkonu a to jeho určitosť a zrozumiteľnosť v časti, akú konkrétnu právnu povinnosť povinnej strany zabezpečuje. V zmluve bolo iba uvedené vo všeobecnosti, že v prípade porušenia tejto zmluvy zmluvnou stranou vzniká poškodenej strane právo účtovať druhej zmluvnej strane pokutu, čo však nespĺňa podmienku určitosti a zrozumiteľnosti daného dojednaní. Až v samotnom súdnom konaní žalobca identifikoval, že pokuta voči právnemu predchodcovi žalobcu 1 bola uplatnená v dôsledku porušenia povinnosti začať s odbytom softvérového programu 1.4.1994, čo však nie je prípustné. Dohoda o výhradnom zastúpení takto v časti upravujúcej pokutu nie je dostatočne určitá a preto aj v tejto časti čl. VII bod 1/ neplatná. Takto konkretizované porušenie zmluvnej povinnosti, t.j. nezačatie s odbytom 1.4.1994, resp. 1.9.1994 nevyplýva ani z dokladu B.. V. EDV, ktorým vyúčtoval pokutu (ods.169. rozsudku). V uvedenom doklade je uvedená iba identifikácia výšky pokuty - 20 % z ceny základného produktu ATS 650 000 na základe dohody z 8.11.1993 a oznámenia právneho predchodcu žalobcu 1 o odstúpení od zmluvy z 1.9.1994. Opätovne však uvádzal, že takáto konkretizácia povinností, ktorých porušenie zakladá nárok na pokutu má byť upravená v samotnej zmluve, čo v tomto prípade nebolo. Z uvedeného vyplýva, že právny predchodca sa mohol a mal brániť voči vyúčtovanej pokute. V prípade, že tak neučinil, nezabránil všetkými jemu dostupnými prostriedkami vyúčtovaniu danej pokuty (napr. aj žalobou na určenie, že právo na pokutu nevzniklo a p.). Tvrdenie žalobcu, že právny predchodca žalobcu 1 sa bránil tejto pokute ostali iba v rovine jeho tvrdení. Ani obsah jednaní z 8.11.1993 mu nebol odprezentovaný, svedok A. Očko uviedol iba to, že sa pokute nedalo vyhnúť. Tento zároveň vypovedal, že ani len neskúmal jej primeranosť alebo neprimeranosť. Takýto postup sa javí absolútne nelogický a nezodpovedný, ak podnikateľ neuskutoční všetky potrebné dostupné kroky na zníženie svojho rizika a zníženie prípadných sankcií, a preto v konečnom dôsledku mal za to, že zodpovednosť za túto škodu v rozsahu pokuty, ktorá bola dojednaná navyše neurčito a teda neplatne, nemôže niesť žalovaný. Uvedená argumentácia platí aj pre doplatok k pokute 6 818,76 €. Navyiac ak prvá pokuta 130 000 ATS/13 006,04 € bola dohodnutá medzi právny predchodcom žalobcu 1 a B.. V. EDV na jednaní vo Viedni 8.11.1993, je absolútne nepochopiteľná nulová obrana právneho predchodcu žalobcu voči doplatku pokuty 70 000 ATS vyúčtovanému až 22.8.1996, t.j. už v čase prebiehajúceho súdneho konania voči žalovanému. Aj keď v čl. VII bod 1/ Zmluvy o výhradnom zastúpení umožňuje poškodenej strane účtovať pokutu až do výšky 200 000 ATS, je nepochopiteľné, prečo právny predchodca žalobcu pristúpil k vyplateniu doplatku bez akejkoľvek obrany vo vzťahu k B.. V. EDV. Takéto laxné konanie právneho predchodcu žalobcu (a to nie len vo vzťahu k doplatku pokuty, ale vo vzťahu k zaplateniu ostatných súm B.. V. EDV - 13 859,59 € a 13 006,04 €) s prihliadnutím na mnohé cit. nezrovnalosti ohľadom dodávky programu, úhrady kúpnej ceny na nestotožnený účet, vykonaných úprav programu z časového i finančného hľadiska (ods.164.-174. rozsudku) evokuje skôr určitý dohodnutý postup medzi uvedenými zmluvnými stranami možno i s cieľom umelého navýšenia možnej náhrady škody uplatnenej voči žalovanému. Čo sa týka pokuty 62 049,39 € zaplatenej Deltastav-u žalobca túto odvodzoval od znenia Dodatku z 10.8.1993 k Zmluve o dielo z 1.10.1992, ktorý bol uzavretý z dôvodu, že zhotoviteľ nemá počas doby zaviazanosti možnosť vykonávať iné stavebné práce na iných stavebných miestach a z dôvodu povinnosti objednávateľa - právneho predchodcu žalobcu 1 umožniť zhotoviteľovi pracovať na uvedenom objekte a to vybavením stavebného povolenia, umožnením prístupu k stavenisku, čo doteraz bolo stále problematické, čím sa sťažili podmienky stavania pre zhotoviteľa. K tomuto poukázal na to, že žiaden žalobcom predložený a označený dôkaz nepreukazuje, že v deň podpisu dodatku 10.8.1993 boli sťažené podmienky realizácie danej stavby, pretože to bolo len 2 dni pred uzavretím samotnej Zmluvy o nájme z 12.8.1993, dokonca ešte pred vydaním Rozhodnutia č.Výst.6440/93 z 8.9.1993, ktorým bol starostom príslušnej mestskej časti udelený súhlas s realizáciou len 1. etapy stavebných úprav v rozsahu spracovanej projektovej dokumentácie ENTO spol. s r.o., t.j. odstránenie nevhodných vnútorných priečok v objekte J.F. X O. N. a preto je tvrdenie v Dodatku o nemožnosti vykonávať dielo v tom čase nelogické a argumentačne neudržateľné. Prvá zmienka o nejakej obštrukcii vo vykonávaní diela (z dôvodu na strane žalovaného) sa objavuje až v októbri - novembri 1993, kedy právny predchodca žalobcu 1 listom z

15.10.1993 žiadal svojho obchodného partnera B.. V. EDV o predĺženie lehoty začatia predaja produktu z dôvodu nezhôd medzi ním a správcom pri rekonštrukcii objektu, resp. v novembri - Zápis o jednaní z 30.11.1993. Z tohto pohľadu je ťažké uveriť, že Dodatok k Zmluve o dielo bol naozaj podpísaný 10.8.1993 a nie až neskôr a preto mal za to, že Dodatok k Zmluve o dielo je „antidatovaný“. Daná skutočnosť vyplýva aj z toho, že Dodatok upravil sankciu pre prípad nezabezpečenia stavebného povolenia objednávateľom - právnym predchodcom žalobcu 1 a to ako 18 % z celkového rozpočtu projektovej dokumentácie vyhotovenej ENTO, avšak Zmluva o dielo uzatvorená s ENTO na vyhotovenie kompletnej projektovej dokumentácie rekonštrukcie bola uzavretá iba deň predtým - 9.8.1993 a preto nebolo možné, aby už v deň nasledujúci bola predložená už vypracovaná projektová dokumentácia, z ktorej sa vlastne odvíjal nárok na ušlý zisk pre zhotoviteľa. Konateľ DELTASTAV-u F.. W. pri svojom výsluchu uviedol, že uzavretie dodatku inicioval on a mal v tom čase kompletnú projektovú dokumentáciu, takže k uzavretiu Dodatku naozaj nemohlo dôjsť 10.8.1993, pretože ako vyplýva z faktúry č.5/94 vystavenej ENTO, dátumom plnenia diela, t.j. vypracovanie projektovej dokumentácie je 17.1.1994. Zo všetkých cit. dôvodov je zrejmé, že Dodatok k Zmluve o dielo bol jednoznačne „antidatovaný“ a evokuje pochybnosti o celom tomto nároku. V neposlednom rade - podľa jeho názoru - zhotoviteľ počas doby vyčkávania na stavebné povolenie, ktoré mal zabezpečiť objednávateľ - právny predchodca žalobcu 1, mal nepochybne možnosť vykonávať stavebné práce pre iných objednávateľov, čo vlastne F.. W. vo svojej výpovedi aj potvrdil, že nakoniec aj zobral iné zákazky, robil menšie práce inde. Viazanosť zhotoviteľa len k miestu vykonania diela pre právneho predchodcu žalobcu 1 totiž nebola nikde zmluvne podchytená a dohodnutá a preto zhotoviteľ mohol kedykoľvek začať vykonávať práce pre iného objednávateľa, keďže ako povedal F.. W., práce bolo v tom čase dosť. To, že tak zhotoviteľ DELTASTAV neučinil - podľa jeho názoru - nemožno vykrývať sankciou od právneho predchodcu žalobcu 1, pričom sa mu opäť javí veľmi nelogické, že samotný právny predchodca žalobcu 1 sa takto voči danej sankcii nebránil. Za veľmi nepochopiteľné považoval aj samotné uzavretie Dodatku k Zmluve o dielo. Veď predsa Zmluva o dielo z 1.10.1992 vo svojom čl.5.4. upravovala, že v prípade omeškania dodržania termínu ukončenia diela nezapríčineného zhotoviteľom, bude tento termín posunutý a upravený o dobu, po ktorú zhotoviteľovi bolo znemožnené plnenie, kedy z toho nevyplývajú žiadne sankcie tak pre zhotoviteľa ako objednávateľa. Práve preto sa mu javí ako vnútorne veľmi rozporný a až proti sebe idúci postup právneho predchodcu žalobcu 1, ktorý sám od seba pristúpil k uzavretiu Dodatku, v ktorom dohodol takúto vysokú sankciu. Veď predsa ak by právny predchodca žalobcu 1 nesúhlasil s návrhom zhotoviteľa na podpísanie Dodatku (pretože jeho uzavretie inicioval on), tento by neuzavreli a právnemu predchodcovi žalobcu 1 by nehrozila žiadna sankcia. Z tohto pohľadu je postup právneho predchodcu žalobcu 1, ktorým si v podstate sám privodil situáciu, že bol povinný uhradiť sankciu zhotoviteľovi, nepochopiteľný, rizikový a vysoko nedbanlivý a preto tomuto ani neposkytol ochranu v podobe priznania regresného nároku na náhradu škody voči žalovanému. V súlade s viazanosťou právnym názorom KS v Košiciach podľa rozsudku 5Co/240/2015-440 z 26.5.2016, následne zameral pozornosť aj samotný charakter dohodnutej sankcie - ušlého zisku v rozsahu 18 % z celkového rozpočtu rekonštrukcie, ktoré mali byť na objekte vykonané (podľa rozpočtu projektovej dokumentácie vyhotovenej ENTO). Právny predchodca žalobcu 4 v konaní uviedol, že to možno definovať aj ako sľub odškodnenia podľa § 725 Obch. zák. V prvom rade považoval za nutné uviesť, že ušlý zisk, pokuta a sľub odškodnenia sú diametrálne, kvalitatívne aj kvantitatívne odlišné pojmy, ktoré nemožno zamieňať. Pokutou sa zaoberal v ods.176.-180. tohto rozsudku. Ušlý zisk predstavuje to, čo poškodenému ušlo v dôsledku spôsobenia škody; inak povedané v dôsledku spôsobenia škody nedošlo k zväčšeniu (rozmnoženiu) majetku, hoci sa to pri predpokladanej činnosti dalo očakávať. Ušlý zisk možno nahradiť len peňažným plnením. Naturálna reštitúcia tu neprichádza do úvahy. Sľub odškodnenia musí obsahovať tieto podstatné náležitosti: a) určenie strán, t.j. sľubujúceho a príjemcu sľubu, ktorí musia byť podnikateľmi; ide o relatívny obchodný záväzkový vzťah podľa § 261 ods. 1 a 2; b) určenie konania, ktoré má príjemca sľubu uskutočniť na žiadosť sľubujúceho; c) sľub nahradiť škodu, ktorá z tohto konania vznikne príjemcovi sľubu. Na platnosť sľubu odškodnenia sa vyžaduje písomná forma, inak je tento záväzok neplatný. Treba si všimnúť, že pri sľube odškodnenia - v porovnaní so všeobecnými ust. o náhrade škody - nevzniká škoda z protiprávneho konania povinnej osoby, t.j. sľubujúceho, ale z činnosti poškodenej strany, t.j. príjemcu sľubu. V tomto konkrétnom prípade nemožno zmluvne dohodnutú sankciu medzi právnym predchodcom žalobcu 1 a zhotoviteľom subsumovať a podriať pod § 725 a n. Obch. zák., nakoľko osobou povinnou, t.j. osobou sľubujúcou zabezpečiť stavebné povolenie a umožniť pokračovanie stavebných prác bol právny predchodca žalobcu 1, pričom však škoda nevznikla z činnosti poškodenej strany - zhotoviteľa. Mal za to, že zmluvné strany si jasne dohodli pre prípad nezabezpečenia stavebného povolenia sankciu v podobe ušlého zisku. Aj napriek tomu zhotoviteľ 22.8.1996 vyúčtoval právnemu predchodcovi žalobcu 2 pokutu, ktorú tento bez okolností hneď na druhý deň po vystavení a splatnosti faktúry 23.8.1996 aj uhradil v rozsahu 1 869 300 Sk, o

čom predložil doklady - príjmový a výdavkový pokladničný doklad, t.j. daná úhrada tak vysokej sumy nebola učinená bezhotovostným stykom, ale v hotovosti. Zhotoviteľ takto nepostupoval podľa zmluvy, resp. dodatku k nej, kedy sám od seba zmenil charakter sankcie, ktorú požaduje a už len z tohto dôvodu nárok na jej zaplatenie právnym predchodcom žalobcu 2 nevznikol. Opätovne, ako pri všetkých cit. poplatkoch, sankciách, pokutách sa právny predchodca žalobcu 1, resp. 2 nebránil, aj napriek tomu, že by bol nepochybne úspešný, nakoľko zhotoviteľ žiadal úhradu sankcie, na ktorú mu nárok nevznikol. Aj v prípade súdneho sporu iniciovaného zhotoviteľom (tak ako tento uvádzal, že im hrozil súdom) by bol právny predchodca žalobcu pravdepodobne úspešný. Z uvedeného dôvodu mal za to, že i pri úhrade tejto nemalej sumy právny predchodca žalobcu postupoval vrcholne nedbanlivo a to aj napriek tomu, že v tom čase už mal dokonca aj právneho zástupcu, s ktorým povinnosť úhrady mohol prekonzultovať. Dovolil si k tomuto poznamenať, že právny predchodca žalobcu 2 pristúpil k vyplateniu danej sumy za nie štandardných okolností, kedy po dobu skoro 3 rokov odďaľoval zaplatenie tejto sumy a následne sám od seba zavolať zhotoviteľovi, že peniaze má, bude na druhý deň v Košiciach a že mu tieto vyplatí a to už v čase prebiehajúceho súdneho konania voči žalovanému. Až na základe tohto telefonátu zhotoviteľ vystavil faktúru na 1 869 300 Sk, ktorú právny predchodca žalobcu 2 uhradil v hotovosti hneď na druhý deň pri osobnom stretnutí s F.. W. v reštaurácii Merkúr v Košiciach oproti vystaveniu príjmového a výdavkového pokladničného dokladu. Ako vypovedal F.. W., do toho momentu na nich tzv. „tlačil“, pričom tento tlak definoval iba že bol 2 x u nich a že sa naťahovali o pokutu (č.l.693:14C/830/1996). Dokonca do momentu telefonátu právneho predchodcu žalobcu zhotoviteľ ani nevystavil faktúru a teda ešte ani nevznikla povinnosť právneho predchodcu žalobcu sumu uhradiť. Preto je veľmi neštandardné, že práve právny predchodca žalobcu zavolať F.. W., oznámil mu, že mu peniaze vyplatia, pretože budú v Košiciach. Považoval za zaujímavé, že žalobca aj napriek tvrdeniu, že právny predchodca žalobcu 2 bol solventný na vyplatenie takejto vysokej sumy, nepredložil mu žiaden dôkaz o tom, že reálne niekde držal takéto obnos peňazí a to, napr. na bankovom účte alebo v pohľadávkach voči tretím subjektom, ktoré mu peniaze vyplatili a on z týchto peňazí ďalej vyplatil zhotoviteľa (tak ako tvrdil vo svojej výpovedi A. Očko). Práve naopak v súdnom spise sa nachádzali výpisy z účtu právneho predchodcu žalobcu 1, resp. 2, ale len s minimálnymi zostatkami, ktorý žiaden doklad nepreukázal, že v tom čase právny predchodca žalobcu disponoval s takouto čiastkou. Poukazoval, napr. na výpis z účtu právneho predchodcu žalobcu z 22.8.1996 (č.l.584:14C/830/1996), t.j. jeden deň pred vyplatením pokuty DELTASTAVU, kde zostatok na účte predstavoval iba 15 340,43 Sk. Žalobca v konaní neprodukoval žiaden relevantný dôkaz o získaní finančných prostriedkov na úhradu pokuty DELTASTAVU od iných tretích subjektov, ktoré by mali záväzky voči právnemu predchodcovi žalobcu, a ktoré aj tieto záväzky právnemu predchodcovi žalobcu uhradili a tento takto získané finančné prostriedky potom použil na úhradu pokuty. Už len z tohto dôvodu považoval dané tvrdenie o údajnom vyplatení peňazí vo výške 1 869 300 Sk za nereálne a klamlivé. Taktiež neuveril tvrdeniu, že si peniaze odovzdávali a prerátavali s F.. W. práve v kaviarni či reštaurácii, t.j. na verejnom mieste, kde nemali k dispozícii čítačku peňazí na prekontrolovanie zaplateného objemu. Ak F.. W. uvádzal, že finančné prostriedky bolo možné jednoducho prerátať, pretože boli opatrené a zabalené páskami, je zrejme, že tieto potom museli byť vybraté z bankového ústavu. O tomto však opätovne zo strany žalobcu nebol produkován žiaden dôkaz. Zároveň neuveril, že takéto objem peňazí A. Očko doniesol v igelitovej taške a F.. W. ich naozaj „obdržal“ a doniesol domov, nakoľko ani označená svedkyňa - vtedajšia manželka F.. W. W.. K. nevedela potvrdiť, že by jej exmanžel niekedy doniesol až sumu skoro 2 miliónov Sk. Priznala, že niekedy doniesol väčšiu sumu, ale v ponímaní sumy na zakúpenie, napr. televízora a spotrebičov do domácnosti, niekedy väčšiu sumu peňazí prehrál aj na automatoch, avšak nepotvrdila nadobudnutie 1 869 300 Sk. Takto podobne vypovedal aj F.. W. (č.l.690:14C/830/1996), kedy uviedol, že vyplatené peniaze použil na zakúpenie televízora, úhradu dlhov a ako investíciu do kamarátovho podniku. Mal ďalej za to, že takto vysoká sankcia je neprimeraná a neadekvátna objemu vykonaných prác (a to iba prác búracích v rámci 1. etapy a vyhotovenie sondy pre „pamiatkárov“) a nijako mu nebolo preukázané, že táto suma by zodpovedala zisku rovnajúcemu sa 18 % rozpočtu rekonštrukcie. Nemal možnosť nijako preveriť, či zhotoviteľom vyúčtovaná suma 1 869 300 Sk naozaj predstavuje 18 % z rozpočtu rekonštrukcie podľa projektovej dokumentácie ENTO. Avšak aj v prípade, ak by to matematicky zodpovedalo, opätovne uvádzal, že nárok na zaplatenie tejto sumy 1 869 300 Sk ako pokuty nikdy nevznikol a právny predchodca žalobcu 2 uvedené uhradil na podklade „antidatovanej“ zmluvy, ktorá neobsahovala podstatnú náležitosť a to ktoré konkrétne porušenie právnej povinnosti pokuta zabezpečuje, na základe faktúry účtujúcej pokutu, nie ušlý zisk, t.j. v rozpore so zmluvnou dohodou a teda bez relevantného právneho podkladu. Preto sa mu celý postup právneho predchodcu žalobcu so zhotoviteľom javil ako dohodnutý a vykonávaný s cieľom navýšiť hodnotu náhrady škody uplatnenej voči žalovanému. Na základe cit. odôvodnenia mal za to, že tento nárok na náhradu škody v rozsahu 62 049,39 €, titulom pokuty účtovanej firmou DELTASTAV

je nepreukázaný a nedôvodný, preto aj v tejto časti žalobu zamietol. Vzhľadom na námietku premlčania vznesenú žalovaným sa ňou zaoberal a porovnával dátumy uplynutia premlčacích lehôt podľa § 106 O. z. s dátumom podania žaloby žalobcu u jednotlivých nárokov osobitne. Mal za to, že v tomto prípade sa premlčanie nároku spravuje § 106 O. z., nakoľko ide o náhradu škody. Pri premlčaní práva na náhradu škody je ustanovená kombinovaná premlčacia doba - subjektívna a objektívna, ktorých začiatok je stanovený odlišne, na sebe nezávisle a ich plynutie a skončenie je taktiež nezávislé. Subjektívna premlčacia doba podľa § 106 ods.1 O. z. plynie vždy jedine v rámci objektívnej premlčacej doby podľa § 106 ods.2 O. z. Pri subjektívnej lehote sa pod pojmom dozvie o škode má na mysli preukázaná vedomosť poškodeného o vzniknutej škode čo do druhu i rozsahu do tej miery, aby mohol svoj nárok poškodený riadne uplatniť v súdnom konaní, a to v civilnom, príp. v rámci prebiehajúceho tr. stíhania ako prihlásenie nároku poškodeného. Pod pojmom kto za ňu zodpovedá sa zas myslí, že poškodený má presnú a personifikovanú vedomosť o tom, kto je škodcom. Objektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu škodnej udalosti. Žalobca sa „bránil“ tým, že nakoľko ide o obchodnoprávny vzťah, má sa aplikovať Obch. zák. a v ňom ustanovená 4 ročná premlčacia doba. Tomuto záveru možno prisvedčiť len v tom smere, že medzi právnym predchodcom žalobcu 1 a 2 a jeho obchodnými partnermi existovali záväzkovo-právne vzťahy založené na základe ust. Obch. zák., nakoľko vždy šlo o obchody medzi podnikateľmi, a preto tieto naozaj podliehali zákonnej úprave premlčania podľa § 397 Obch. zák. Avšak právny vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu 1 a žalovaným vznikol na základe Nájomnej zmluvy uzavretej 12.8.1993, kedy právny predchodca žalobcu 1 síce bol právnickou osobou - podnikateľom, avšak druhý kontrahent zmluvy - žalovaný bol a je štátnou príspevkovou organizáciou Ministerstva kultúry SR, t.j. právnická osoba - nepodnikateľ podľa § 18 ods.2 písm. d) O. z., čo znamená, že vzťahy medzi nimi zahŕňajúc aj otázku premlčania takto nemožno podradiť pod zákonnú úpravu Obch. zák., ale jedine O. z. Následne z vykonaného dokazovania konštatoval, že nárok na zaplatenie 4 979,08 € za projektovú dokumentáciu od ENTO bol uhradený 18.9.1993 (č.l.586:14C/830/1996), 20.10.1993 (č.l.626:14C/830/1996), 18.1.1993 (č.l.589:14C/830/1996) vždy v sume 50 000 Sk + Dohodou o zápočte (č.l.591:14C/830/1996). Žaloba ohľadom tejto časti bola podaná uňho 5.8.1994 a teda porovnaním uvedených dátumov konštatoval, že nárok bol uplatnený riadne a včas v zákonnej 2 ročnej premlčacej lehote. Čo sa týka nároku na zaplatenie 13 859,58 € (rozdiel sumy zaplatenej a vrátenej za softvérový produkt/program), vychádzal z dátumu, kedy bola časť zaplatenej ceny vrátená na účet právneho predchodcu žalobcu 15.11.1993, pretože v tento moment došlo k vzniku škody a zároveň vtedy sa právny predchodca žalobcu dozvedel o vzniku tejto škody vo výške daného rozdielu, aj kto za škodu zodpovedá - žalovaný, t.j. v uvedený dátum začala plynúť tak subjektívna ako aj objektívna premlčacia lehota. Porovnaním uvedeného dátumu s dátumom uplatnenia daného nároku na pojednávaní 29.5.1996, kedy došlo k rozšíreniu žaloby na 1 256 048 Sk (č.l.14:14C/774/1994 - zápisnica z pojednávania str.3 + odôvodnenie Aktualizácie návrhu na č.l.147:14C/774/1994), musel konštatovať, že v tomto prípade bol nárok na náhradu škody v tejto časti uplatnený neskoro, t.j. po uplynutí zákonnej 2 ročnej premlčacej lehoty. Ak by zobral do úvahy ako moment, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku tejto škody, až dátum odstúpenia právneho predchodcu žalobcu 1 od Nájomnej zmluvy z 12.8.1993 uzavretej so žalovaným, t.j. 10.1.1994, pretože v tomto čase bolo už s definitívnou platnosťou zrejmé, že právny predchodca žalobcu 1 nebude mať prenajaté priestory na J. X, aj v takomto prípade by nárok rovnako nebol uplatnený v 2 ročnej premlčacej lehote a preto mu nemožno poskytnúť právnu ochranu. Čo sa týka nároku na zaplatenie 13 006,04 € ako pokuta zahraničnému dodávateľovi B.. V. EDV, táto bola uhradená 2.5.1995, čo znamená, že v tento moment došlo k vzniku škody a zároveň vtedy sa právny predchodca žalobcu dozvedel o vzniku tejto škody, aj kto za škodu zodpovedá - žalovaný, t.j. v uvedený dátum začala plynúť tak subjektívna ako aj objektívna premlčacia lehota. Porovnaním daného dátumu s dátumom rozšírenia žaloby z 29.5.1996 (č.l.14:14C/774/1994 - zápisnica z pojednávania str.3 + odôvodnenie Aktualizácie návrhu na č.l.147:14C/774/1994) je nutné konštatovať, že nárok bol uplatnený v 2 ročnej premlčacej lehote včas a riadne. Čo sa týka nároku na zaplatenie 6 818,76 € ako doplatok pokuty zahraničnému dodávateľovi B.. V. EDV, tento bol uhradený 21.8.1996, čo znamená, že v tento moment došlo k vzniku škody a zároveň vtedy sa právny predchodca žalobcu dozvedel o vzniku tejto škody, aj kto za škodu zodpovedá - žalovaný, t.j. v uvedený dátum začala plynúť tak subjektívna ako aj objektívna premlčacia lehota. Porovnaním s dátumom uplatnenia tohto nároku podaním označeným ako Aktualizácia návrhu zo 6.9.1996, doručené mu na pojednávaní 16.9.1996 (č.l.147,149:14C/774/1994), rozšírenia žaloby z 29.5.1996 je nutné konštatovať, že nárok bol uplatnený v 2 ročnej premlčacej lehote včas a riadne. Čo sa týka nároku na zaplatenie 62 049,39 € ako pokuta DELTASTAVU, táto bola uhradená 23.8.1996, čo znamená, že v tento moment došlo k vzniku škody a zároveň vtedy sa právny predchodca žalobcu dozvedel o vzniku tejto škody, aj kto za škodu zodpovedá - žalovaný, t.j. v uvedený dátum začala plynúť tak subjektívna ako aj objektívna premlčacia lehota. Porovnaním s dátumom uplatnenia tohto nároku

podaním označeným ako Aktualizácia návrhu zo 6.9.1996, doručené mu na pojednávaní 16.9.1996 (č.l.147,149:14C/774/1994) rozšírenia žaloby z 29.5.1996 je nutné konštatovať, že nárok bol uplatnený v 2 ročnej premlčacej lehote včas a riadne. V konaní preskúmal aj sled zmlúv zakladajúcich aktívnu legitimitáciu žalobcu v konaní a mal za to, že podľa Zmluvy o pristúpení k dlhu z 22.5.1995 ADRIA-AL (právny predchodca žalobcu 2) pristúpila k záväzkom GABRIEL (právny predchodca 1), vzhľadom na v zmluve konštatované súbežné postúpenie pohľadávok podľa Zmluvy o postúpení pohľadávky z 22.5.1995. Skutočnosť, že existuje ešte Zmluva o pristúpení k dlhu z 1.5.1995, vyhodnotil, vzhľadom na úplne totožný obsah zmluvy z 1.5.1995 a 22.5.1995, za irelevantnú skutočnosť, kedy zrejme právny predchodca žalobcu 1 alebo 2 omylom doručili mu exemplár tejto zmluvy s rozdielnym dátumom. Avšak ako vyplýva zo samotného textu Zmluvy o pristúpení k dlhu, je zrejme, že uvedená zmluva bola podpísaná súbežne so Zmluvou o postúpení pohľadávok z 22.5.1995 a preto vychádzal pri posudzovaní aktívnej legitimitácie zo Zmluvy o postúpení pohľadávky z 22.5.1995 a Zmluvy o pristúpení k dlhu z 22.5.1995. Následne aktívna legitimitácia žalobcu v konaní vyplýva z ďalších prevodov pohľadávok, ktoré sú predmetom konania tak, ako bolo uvedené (ods.3.,19.,20.,21.,26. rozsudku), ktoré zmeny subjektu na strane žalobcu akceptoval a k tomuto vydal príslušné uznesenia. Vzhľadom skutočnosť, že v Zmluve o pristúpení k dlhu absentuje zákonné ust., podľa ktorého bola zmluva uzatvorená, posudzoval obsah danej zmluvy a nakoniec túto právne subsumoval pod § 531 ods.1 O. z., nie § 534 O. z. Citoval z Komentára ASPI k § 531 ods.1 a § 534 O. z. I keď priamo v zmluve nie je vyjadrený súhlas veriteľov - B.. V. EDV a DELTASTAVU - s prevzatím dlhu právneho predchodcu žalobcu 1 právnym predchodcom žalobcu 2, z ostatných predložených dôkazov jednoznačne vyplýva, že títo veritelia súhlas na takéto prevzatie dlhu dali, pretože sami vystavili faktúry na zaplatenie ich nárokov už právnemu predchodcovi 2 (ods.70,61. rozsudku). Nakoľko nie je rozhodujúce v akej forme bol súhlas veriteľa na prevzatie dlhu daný, mal za to, že uplatnením nárokov už vo vzťahu k právnemu predchodcovi 2, títo veritelia nepochybne svoj súhlas s prevzatím dlhu dali. Preto subsumoval daný zmluvný vzťah (Zmluvu o pristúpení k dlhu) pod § 531 ods.1 O. z., nakoľko v civilnom súdnom konaní sa uplatňuje zásada iura novit curia (súd pozná právo), preto právna kvalifikácia veci je vecou súdu (3Cdo 218/2013 NS SR). Žalovaný v konaní po celý čas argumentoval, že dané nároky na náhradu škody sú vykonštruované a žiadal, aby žalobca predložil dôkazy o takej finančnej prosperite právneho predchodcu 1 a 2, ktorí uhradili dané nároky, z ktorých by bolo nepochybne zrejme, že títo právní predchodcovia disponovali danými finančnými prostriedkami v tom čase. Ak žalobca v konaní uvádzal aj akýsi prísľub B.. V. EDV finančne podporiť právnych predchodcov žalobcu 1 a 2, toto v konaní nebolo nijako preukázané. O. i. je v rozpore s akoukoľvek logikou, že na jednej strane B.. V. EDV dá prísľub právnemu predchodcovi žalobcu 1,2 ohľadom finančnej podpory a na strane druhej sám nárokuje zaplatenie sankcií od právneho predchodcu žalobcu 1,2. Žalovaný zároveň argumentoval a žiadal, aby žalobca predložil v konaní originály dokladov, ktorými preukazuje svoj nárok zahŕňajúc aj doklady, ktoré žalobca predložil do súdneho spisu, následne mu tieto boli odovzdané za účelom vyhotovenia vyjadrenia a následne vrátené do súdneho spisu až po niekoľkých rokoch (ods.23. rozsudku). Tak ako uviedol, stotožnil sa s uvedenými dokladmi predloženými len vo fotokópiách, pretože ich očíslovanie zodpovedá vyjadreniu právnej zástupkyne žalovaného JUDr. Pribulovej (č.l.56-57,61-69:14C/830/1996). Čo sa týka ostatných dôkazov z účtovníctva právneho predchodcu žalobcu 1,2, DELTASTAV a p., žalobca nepredložením dokladov o zaúčtovaní finančných operácií o zaplatení žalovaných nárokov, resp. nepredložením dôkazov z účtovníctva, napr. výpismi z účtov právnych predchodcov 1,2 nepreukázal ním tvrdené skutočnosti a to najmä vo vzťahu k tomu, že v danom čase naozaj disponoval či na bankových účtoch, v pokladni a p. finančnými prostriedkami v tak vysokej výške, že by nimi mohol uhradiť žalovanú sankciu DELTASTAVU, ktorá bola údajne vykonaná v hotovosti. Mal za to, že žalobca takto neuniesol dôkazné bremeno preukazujúce platobnú schopnosť právneho predchodcu 2 uhradiť sumu vo výške pokuty DELTASTAVU. Skutočnosť, že dané dôkazy (účtovníctvo GABRIEL, resp. ADRIA-AL atď.) nemôže predložiť z dôvodu ich skartácie, je len na ťarchu žalobcu, ktorý v prípade existencie súdneho sporu si mal tieto doklady zabezpečiť a uchovať tak, aby bol schopný uniesť dôkazné bremeno k svojim tvrdeniam. Na základe vykonaného dokazovania v konečnom dôsledku priznal žalobcovi po vrátení veci KS v Košiciach iba náhradu škody 4 979,04 € predstavujúcu platbu za projektovú dokumentáciu ENTO a to s príslušným úrokom z omeškania 17,6 % z uvedenej sumy od 16.8.1996 do zaplatenia. Vzhľadom na uplatnenie daného úroku z omeškania (po čiastočnom späťvzati) až od 16.8.1996, nemal dôvod mu takto uplatnený nárok nepriznať a zaviazal ho na jeho zaplatenie vo výške dvojnásobku diskontnej sadzby Národnej banky Slovenska (8,8 %). V prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol (okrem častí, v ktorých bolo konanie zastavené - ods.33. rozsudku). Vo veci nevykonal ďalšie dôkazy, nakoľko dokazovanie vykonané do dňa svojho rozhodovania považoval za dostačujúce. Čo sa týka návrhu na dokazovanie ohľadom povinnosti predloženia účtovnej závierky, bankových výpisov firmy Deltastav a Gabriel za r.1992,1993, peňažného denníku firmy Deltastav,

stavebného denníka, knihy došlých a vyšlých platieb firmy Deltastav a Gabriel za r.1992,1993 žalobcom na preukázanie svojich tvrdení, opätovne poukazoval na svoje vyjadrenie uvedené v ods.207. rozsudku, kedy bolo povinnosťou žalobcu uniesť dôkazné bremeno k ním tvrdeným skutočnostiam, čo neurobil, čím sa sám vystavil následku v podobe zamietnutia jeho nároku (samozrejme s prihliadnutím aj ma ostatné odôvodnenie rozsudku). Ani ďalšie tu explicitne nevymenované návrhy na vykonanie dokazovania nevykonali, pretože vykonané dokazovanie považoval pre rozhodovanie vo veci za adekvátne. Mal za to, že uvedeným odôvodnením sa vyjadril ku všetkým otázkam, ktoré mali pre vec podstatný význam a dostatočne objasnili skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkmi konania (ktoré títo v konaní viacnásobne opakovali) a citoval z odôvodnenia Uznesenia IV.ÚS 115/03 z 3.7.2003 ÚS SR (Nález ÚS SR III.ÚS 16/2002, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva rozsudok vo veci Ruiz Torijo c. Španielsko z 9.12.1994, Annuaire, č.303-B). O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods.2 v spojení s § 256 ods.1 a § 262 ods.1,2 CSP (ich znenie citoval) a čiastočne úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 87,20 %. Pri výpočte vychádzal zo žalobcom pôvodne žalovanej sumy (po jej niekoľkonásobnom rozšírení) 154 396,50 €, kedy žalobca mal úspech v 2 ním priznaných sumách, a to 9 878,07 € skladajúcich sa zo sumy 4 899,03 € priznanej podľa jeho rozsudku z 10.10.2014 v spojení rozsudkom KS v Košiciach 5Co/240/2015-440 z 26.5.2016 a zo sumy 4 979,04 € podľa tohto rozsudku, t.j. úspech žalobcu celkovo predstavuje iba 6,40 %. V ostatných častiach žalobca buď zobral žalobu späť, čím sám procesne zaviniel zastavenie konania alebo bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, čo znamená úspech žalovaného v rozsahu 93,60 %. Následne vyrátal pomer úspechu a neúspechu v prospech žalovaného v rozsahu 87,20 % (93,60 % - 6,40 %), o ktorej konkrétnej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti tohto rozsudku. Citoval znenie čl.4 CSP. Uznesením 14C/774/94-122 zo 17.7.1996 priznal znalcovi R.. W. O. odmenu za vypracovanie znaleckého posudku (ďalej len ZP) 3 920 Sk. Uznesením 14C/774/94-138 z 27.8.1996 priznal znalcovi R.. W. O. odmenu za spracovanie dodatku k ZP 1 260 Sk. Uznesením 14C/830/1996-229 z 21.7.2010 priznal odmenu za vypracovanie ZP znalkyni R.. S. 116,94 €. Spolu všetky uvedené sumy predstavujú 288,80 €. Analogicky podľa cit. ust. zaviazal strany sporu na zaplatenie trov štátu predstavujúcich znalečné v celkovej sume 288,80 € pomerne v rozsahu ich neúspechu, t.j. 93,60 % neúspechu žalobcu zo sumy 288,80 € predstavuje 270,32 € a 6,40 % neúspechu žalovaného zo sumy 288,80 € predstavuje 18,48 €.

3. 1. Žalobca podal včas odvolanie proti rozsudku do IV. výroku, ktorým v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol, do V. výroku, ktorým súd priznal žalovanému voči nemu náhradu trov konania v rozsahu 87,20 % a do VI. výroku o uložení mu povinnosti nahradiť trovy štátu 270,32 € s návrhom rozsudok v napadnutej časti zmeniť, zaviazal „žalobcu“ na zaplatenie 95 733,77 € s 17,6 % úrokom z omeškania ročne od 16.8.1996 do zaplatenia, zaviazal žalovaného na náhradu trov celého konania, aj odvolacieho konania a na náhradu trov štátu a uviedol: 2. Odvolanie je podávané z dôvodov obsiahnutých v § 365 ods.1 písm. f),h) CSP, teda že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. 3. Nepovažuje napadnutý rozsudok v zamietavej časti a vo výrokoch o náhrade trov konania za správny a zákonný, či už z dôvodov nesprávne vyvedeného skutkového stavu, ak nehodnotil úplne všetky podstatné vykonané dôkazy, najmä listinné dôkazy a výpovede svedkov, namiesto objektívneho voľného hodnotenia dôkazov toto nahradil ničím nepodloženými všeobecnými až abstraktnými úvahami a čiastočne nesprávne vec posúdil z nesprávnej aplikácie „právnej predpisu“. 4. „Žalovaný“ považuje rozsudok v zamietavom výroku za nesprávny a nezákonný, nesprávne je aj konštatovanie skutkového stavu v dôvodoch rozsudku, ktoré v dôležitej a podstatnej časti nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a v časti je nahradené len domnienkou súdu, nepodloženou úvahou, hodnotenie dôkazov teda nie je v súlade s § 191 CSP, v dôsledku čoho nesprávne skutkové zistenia ohľadne dôležitých skutočností súdom následne vyúsťujú do nesprávneho právneho posúdenia a rozhodnutia.5.,6.,7.,8. Reprodukoval časť bodu 142., bod 160. (a l. výrok rozsudku), bod 162. a bod 164. odôvodnenia rozsudku. 9. S takýmto záverom súdu nemožno súhlasiť. V zmluve nebolo dohodnuté, aby prevzatie predmetu plnenia malo byť nejak zvlášť zápisnične či protokolárne potvrdzované, predovšetkým išlo o softwar. Svedok F.. T. vo výpovedi na pojednávaní 26.9.2017 potvrdil, že bol dodaný softwarový produkt (na nosiči), pripravený na slovenský trh, teda nacionalizovaný na slovenský jazyk, prispôsobený legislatívnym a ďalším podmienkam SR. Následne mal byť zákazník upravený už predchodcom žalobcom (zástupcom - bod 4/ zmluvy) podľa potrieb konkrétnych zákazníka, jeho hardwarového aj softwarového vybavenia. Jednania boli skôr, nie je preto nelogické, že bol odovzdaný po podpise hoci vo vopred vyhotovenej zmluve to nebolo obsiahnuté. Dodanie produktu potvrdzuje aj V. EDV v liste z 25.10.1993 v ktorom uvádza, že bude požadovať jeho vrátenie pri nespnení zmluvných záväzkov oproti „vrátenia“ zaplatených súm. 10. Nie je preň pochopiteľné konštatovanie súdu v bode 165. odôvodnenia (jeho časť reprodukuje). Súd k takému

záveru dospel zrejme len nedopatrením. „Žalovaný“ predložil súdu nielen faktúru dodávateľa V. EDV na 650 000 ATS a 250 000 ATS z 31.8.1993, a výpis z banky VÚB o vykonanej platbe, ale s výpisom spojené aj potvrdenie o platbe z VÚB z 9.9.93 s platbou 900 000 ATS (2 547 000 Sk) adresátovi B.. V. EDV na účet 055-19616 s vyúčtovaním bankového poplatku 12 735 Sk, z účtu jeho predchodcu VÚB 51702-512 pod var. symbolom 210317, no súd tento listinný dôkaz jednoznačne preukazujúci zaplatenie ceny nehodnotí. Konštatovanie súdu že nebolo preukázané zaplatenie 2 547 000 Sk pre V. EDV nemá oporu v predložených dôkazoch. Nejde preto o nejaký vykonštruovaný model platieb pre účely súdneho konania, je to ničím nepodložená neoprávnená úvaha súdu. Je doložený výpisom z účtu vo VÚB z 9.9.1993, potvrdením o vykonanej platbe a zúčtovaní bankového poplatku VÚB z 9.9.1993. Z opatrnosti opakovane predkladal výpis z účtu Gabriel s.r.o. z 9.9.1993 a potvrdenie VÚB o vykonanej platbe včítane bankového poplatku z 9.9.1993. Príloha: VÚB výpis a potvrdenie realizovanej platby z 9.9.1993. 11. Cenu vykonaných úprav na „softwarovom“ pre slovenský trh na produkte V. EDV podľa jeho cenníku oznámil jeho predchodcovi, bola primeraná a „zodpovedal“ rozsahu vykonaných prác a cene celého produktu, veď to bolo to najpodstatnejšie. Jeho predchodca ani nemal možnosť proti tomu namietat', rakúsky partner z 2 547 000 Sk vrátil 2 055 668,47 Sk, rozdiel 417 534 Sk/13.859,59 € je majetkovou ujmom, skutočnou preukázanou škodou. (166). 12. Hoci ukončenie zmluvného vzťahu s V. EDV nie je podstatnou skutočnosťou majúcou nejaký právny význam na skutočnú škodu jeho predchodcu uplatňovanú v tomto konaní, preukázal nielen obsahom vyúčtovacieho dokladu z 19.2.1995, ale vyplýva to aj z úkonu V. EDV z 25.10.1993 ktorým reagoval na žiadosť Gabriel s.r.o. o predĺženie termínu v bode 1. tohto podania o vrátení vzájomného plnenie vrátiť podklady k BSP a oni vrátia zaplatenú čiastku, od ktorej odpočítajú náklady dovedy vykonaných prác, ak k 1.4.1994 nedôjde k plneniu, najneskôr k 1.9.1994 nedôjde k zahájeniu odbytu. Ak bude možné prevádzku zahájiť, dodajú späť Funkčné špecifikácie a budú pokračovať podľa pôvodnej zmluvy. Nesporne toto bolo dohodnuté osobne a išlo o synalagmatický vzájomný záväzok. (167.) 13. K rozsahu dodávky a odovzdania predmetu zmluvy k 24.8.1993 sa vyjadril v bode 8. tohto odvolania, popísal to aj vypočutý svedok F.. T. vo svojej výpovedi. Nevedno, z akého dôvodu považuje súd jeho výpoveď za nepravdivú, včítane dohodnutej hodinovej odmeny za úpravy. Toto potvrdzuje sám V. EDV v liste z 25.11.1993 čo bude požadovať vrátiť (teda čo bolo plnené, v bode 1) a že odpočíta náklady za doposiaľ vykonané práce. (168). Súd toto nehodnotí. Rovnako v bode 3. uvádzaného listu je tvrdené pokračovanie v zmluve (169.). Suma 13 859,59 € bola preukázaná (bod 10. odvolania) a je dôvodná. 14. V listinných dôkazoch V. EDV pre jeho právneho zástupcu z 20.4.2008 predložené súdu, ale najmä z pripojeného spisu OS Košice I 14C 808/1994 z listín, aj ZP na vyčíslenie výšky ušlého zisku vyplýva realizácia tohto softwaru v ČR s úspechom. Hoci to nie je podstatné pre náhradu skutočnej škody v tomto konaní, a pre cenu prác vykonaných na software, táto cena bola dohodnutá v Zmluve o výhradnom zastúpení pri úplnej dodávke, no nebola sporná hodnota výkonov dovedejšej úpravy pre Slovensko, ako to potvrdil aj F.. T. (170.) Základnou zmluvnou podmienkou realizácie Zmluvy o výhradnom zastúpení s predmetom podľa bodu I. zmluvy bola prevádzkovať zastúpenie výslovne v objekte v N., J. X, v reprezentatívnych kanceláriách a školiaciach „priestorov“ s požadovanými parametrami podľa bodu IV. Nie sú namieste nepodložené úvahy súdu (171.) o možnosti takúto činnosť prevádzkovať v iných priestoroch a že sa jeho predchodca o to nepokúsil. Dodávateľ aj v zmluve aj pri ďalších úkonoch (napr. list z 25.10.1993) aj pri osobných jednaniach trval jednoznačne na zmluvne dohodnutom mieste plnenia ako dôležitej zmluvnej podmienke. 16. Opakovane sú ničím nepodložené úvahy súdu o možnosti či nemožnosti takúto činnosť vykonávať aj v iných priestoroch (172.) a to nielen na zmluvnú podmienku dodávateľa, ale aj dlhšie trvajúci nájomný vzťah na tieto nebytové priestory podľa zmlúv z 6.3.1992,5.6.1992, dodatku z 20.11.1992, zmluvy z 28.4.1993, 12.8.1993, dohodnutá doba nájmu na 60 rokov, nie zanedbateľné vykonané náklady na prenajatú nehnuteľnosť včítane postupných projektov, čiastočné stavebné povolenia. 17. Z akého dôkazu vychádzal súd pri konštatovaní, že jeho predchodca nemal žiadnu vedomosť o tomto produkte, jeho úspešnosti, nie je mu známe (173.). A. Očko mal dostatočné vedomosti o tomto produkte, preto sa rozhodli tento projekt realizovať na Slovensku vo výhradnom zastúpení. Už do uzavretia zmluvy 24.8.1993 trvajúci nájom u žalovaného, dovedejšie úpravy priestorov a predpoklad rozsahu ďalších úprav nespochybňovali schopnosť jeho predchodcu v dohodnutej lehote úpravu priestorov v dohodnutej lehote zrealizovať. Ani jediný dôkaz nepreukazoval opak. Aj tu je nepodložená domnienka súdu nedôvodná. 18. Ak hlavným dôvodom na zamietnutie žaloby malo byť nepreukázanie zaplatenia 2 457 000 Sk na účet V. EDV, v konaní bol preukázaný opak potvrdením VÚB z 9.9.2003 k čomu sa vyjadruje v bode 10. odvolania, preukázané bolo aj dodanie produktu tak ako je to uvádzané v bode 9. odvolania ako jeho úprava a cena prác v bode 11. odvolania, záver súdu v bode 174. a 175. rozsudku preto nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a v rozsahu 13 859,59 € s prísl. súd žalobu nedôvodne zamietol. 19. Pri dohodnutej pokute nesúhlasil s názorom súdu (181.) že v čl. VII bod 1/ Zmluvy o výhradnom zastúpení nie je dostatočne

určitá a preto je v tej časti zmluva neplatná. Je nepochybné z obsahu zmluvy a jej predmetu a absolútne nebolo sporné medzi zmluvnými stranami, ktoré záväzky a ich splnenie je zabezpečené pokutou. Na strane dodávateľa V. EDV išlo dodanie predmetu zmluvy podľa čl. I. v dohodnutej úrovni úpravy a lehoty a na strane obchodného zástupcu zaplataenie ceny dodávky a začatie prevádzkovania s týmto produktom v objekte v N. I. J. X v zriadených reprezentatívnych a školiaciach priestoroch minimálne v rozlohe 100 m² od 1.4.1994 (čl. IV. zmluvy). Zmluvné záväzky sú dostatočne a určite v zmluve definované, aké záväzky sú zabezpečované pokutou nebolo medzi zmluvnými stranami sporné, je to prejav vôle zmluvných strán. 20. Citoval znenie § 35 ods.2 O. z. (aj Ro NS ČR 22Cdo 1620/2001 z 12.12.2002). Ak je základom neurčitosti to, že vôľa (sama určitá) bola iba neurčito vyjadrená, možno nedostatok určitosti spravidla odstrániť výkladom (§ 35 ods.2 a 3 O. z.). Citoval z odôvodnenia Rozsudku 32Odo 346/2002 z 23.1.2003 NS ČR (NS ČR 25Cdo 2020/2000). Aj keď súd právne nekvalifikuje, podľa ktorej právny normy považoval Zmluvu v časti upravujúcej pokutu pre neurčitosť za neplatnú, predpokladá že je to podľa § 37 ods.1 O. z. Vôľa zmluvných strán v tejto zmluve bola jednoznačná na zabezpečenie porušenia zmluvného záväzku a nie zmluvy a nebolo sporné, ktoré zmluvné záväzky sú na oboch stranách, nešlo teda o porušenie zmluvného vzťahu ako to uvádza súd v dôvodoch rozsudku. (181.). Výška pokuty bola jednoznačne určená sumou 200 000 ATS v čl. VII. Zmluvy o výhradnom zastúpení, čo je k cene dodávky v čl. VI. ods.1,3, 1 000 000 ATS, resp. zaplatenej v rozsahu 900 000 ATS, ako aj následne podľa čl. II. ods.1/ v rozsahu 10 % z ceny každej predanej inštalácie, úplne primeraná. Porušenie zmluvnej povinnosti a konkretizovanie jej dôvodu časovou (nerealizovanie „v“ predaja dohodnutej lehoty) a organizačnou stratou (v priestoroch zmluvne dohodnutých) bolo V. EDV avizované už v liste z 25.10.1993 (bod 4.) ktorý bol súdu predložený a je citovaný v bode (67.) dôvodov napadnutého rozsudku. „Neplatnosť zmluvy“ v časti pokuty „nie je preto neplatná“. Nešlo o pokutu a jej doplatok ako to uvádza súd, ale o pokutu 200 000 ATS vyúčtovanú 2 faktúrami (130 000 ATS a 70 000 ATS). 21. Jeho predchodca ak nechcel riskovať súdne konanie, navýšenie dlhu na pokute o úroky z omeškania a o náklady súdneho konania ktoré hrozili, po neúspechu akejkoľvek inej dohody s oprávneným, nemal inú možnosť, ako túto pokutu zaplatiť. Výšku pokuty F. T. vo Viedni 8.11.1993 s V. EDV nedohodoval, tá bola dohodnutá v písomnej zmluve, dohodli len odsunutie zaplataenia a to v splátkach. Preto bola fakturovaná v splátkach až v r.1995 a 1996. Nešlo o nezodpovedný a nelogický postup, nemal možnosť zníženia výšky pokuty. 22. Nie sú namieste absolútne nepodložené dojmy súdu o dohodnutom postupe zmluvných strán na akomsi umelom navýšení možnej náhrady škody uplatnenej voči žalovanému aj pri tvrdení že platenie kúpnej ceny nebolo preukázané dodávateľovi (opak bol preukázaný) ako to uvádza súd v bode (182.) dôvodov rozsudku. Uplatnenie pokuty avizoval V. EDV už v liste z 25.10.1993, teda dávno predtým, než mohlo byť zistiteľné, že žalovaný odmietne bez vážneho dôvodu upraviť nájomný zmluvný vzťah na 5 rokov a že niekedy bude proti žalovanému uplatňovať nejaké nároky na súde, ktoré v skutočnosti uplatnil až po odovzdaní priestorov v dňoch 4. a 5.8.1994. 23. Nesprávne závery vyvodzuje súd aj ohľadne zmluvy o dielo, resp. jej dodatku z 10.8.1993 predchodcom žalobcu s „Deltastavom“ s odôvodnením, že nebol predložený žiaden dôkaz o sťažení realizácie danej stavby, pretože to bolo len 2 dni pred uzavretím Zmluvy o nájme z 12.8.1993 a pred vydaním čiastočného stavebného povolenia na 1. etapu stavebných úprav, preto je tvrdenie v Dodatku nelogické a argumentačne neudržateľné. (183.), že prvá zmienka o nejakej obštrukcii vo vykonávaní diela (na strane žalovaného) sa objavuje až 15.10.1993 kedy jeho predchodca listom žiadal svojho obchodného partnera V. EDV o predĺženie lehoty plnenia ako aj zápis zjednania z 30.11.1993. Len z toho súd usudzoval, že Dodatok je antidatovaný aj s poukazom, že Zmluva o dielo s ENTO na vyhotovenie kompletnej projektovej dokumentácie rekonštrukcie bola uzavretá iba deň predtým 9.8.1993, preto nemohla byť už nasledujúci deň predložená projektová dokumentácia, z ktorej sa odvíjal nárok na ušlý zisk pre zhotoviteľa. V tomto smere súd nehodnotí podstatné dôkazy, že zmluvu o dielo s Deltastavom mal jeho predchodca uzavretú už 1.10.1992, podľa ktorej mal dodávať stavebné práce podľa dovedy schválenej projektovej dokumentácie (vyplýva zo zmluvy), že už od tej doby boli vyhotovované postupné projekty a prebiehala rekonštrukcia rozširovaná podľa toho, ako bol upravovaný so žalovaným predmet nájmu zmluvami z 6.3.1992, 5.6.1992, dodatku z 20.11.1992, zmluvy z 28.4.1993 až nakoniec z 12.8.1993. Neprihliadal na to, že v čase podpísania zmluvy s ENTO už bol spracovaný rozpočet stavebnej úpravy včítane stavebných prác, podľa neho bola dohoda aj o cene za vyhotovenie projektu, z neho museli vychádzať a následne bol vyhotovený vykonávací podrobný projekt odovzdaný už 27.9.1993 so sprievodným listom, ktorý bol pripojený aj ku faktúre ENTO za projekt z 17.1.1994. Toto potvrdil aj svedok W.. Už 9.8.1993 mal jeho predchodca rozpočet na stavebné úpravy, o čom vedel aj prítomný W. - Deltastav, bolo preto možné na neho brať zreteľ a porovnať, v akej hodnote by ušli v tom čase stavebné práce Deltastavu v porovnaní so ziskom z rozpočtovaných stavebných nákladov pre jeho predchodcu. Svedok W. netvrdil, že mal projektovú dokumentáciu podľa ktorej práce vykonával od ENTO, veď na základe následného vyhotovenia projektovej dokumentácie

touto spoločnosťou z 27.9.1993 žalovaný odmietol dať súhlas, preto stavebný úrad stavebné povolenie nevydal. Ak aj na základe týchto dôkazov súd uvádza, že Dodatok k zmluve o dielo z 10.8.1993 bol antidatovaný, ide len ničím nepodloženú nesprávnu domnienku súdu, vyvrátenú ostatnými vykonanými dôkazmi. Zmluvný záväzok sa má vykladať podľa jeho obsahu a úmyslu zmluvných strán. Aj z výsluchu zmluvných strán jednoznačne vyplýva, že išlo o pokutu vyjadrenú opisnou formou v jej výške, vyplýva to zo samotného obsahu tej časti dohody. Mala nahradiť Deltastavu to, čo mu ujde na iných obchodných zákazkách, ktoré musel odmietnuť pre zmluvnú viazanosť s Gabriel s.r.o.. F.. W. osobne vypovedal ako svedok, za akých okolností a z akých dôvodov došlo k dohode o tejto pokute, ako sa domáhal jej zaplatenia, ktoré ho malo odškodniť, ako došlo ku jej fakturácii a podrobne popísal aj spôsob jej zaplatenia v hotovosti F.. T. s účtovnými dokladmi. Vypočutý svedok A. Očko nezávisle vypovedal v podrobnostiach o pokute, jej zaplatení, zhodne. Na návrh žalovaného vypočutá bývala manželka F.. W. M. W.. K.Š. ktorá s odstupom času potvrdila, že v rozhodnej dobe doniesol jej vtedajší manžel domov aj väčší obnos peňazí, viackrát, dokonca v jednom prípade minul na automate aj 200 tisíc korún. 24. Deltastav „vykoval“ pre jeho predchodcu iné práce od uzavretia zmluvy o dielo z 1.10.1992, hoci nenaplnené v plnom rozsahu, boli predložené aj niektoré zaplatené faktúry s popisom prác, len nakoniec projektované práce záverečnej etapy ENTO nemohli byť vykonávané, nemal preto možnosť zariadiť si výkon prác u iných objednávateľov. (184). Len nepodložené úvahy súdu a za konšpirácie možno považovať odôvodnenie rozsudku v bode (185.) že pristúpil k Dodatku, hoci v pôvodnej zmluve z 1.10.1992 bolo omeškanie podľa bodu 5.4., zdôrazňoval zhotoviteľa, riešené bez pokuty, preto považoval za rozporné uzavretie Dodatku jeho predchodcom. V Dodatku je však riešené porušenie záväzku objednávateľom, na sankcionovaní ktorého trval zhotoviteľ z dôvodov, o ktorých vypovedal ako svedok, potvrdil to aj svedok F.. T.. V tom čase nemal jeho predchodca ani len tušenia, že nastane stav, ktorý mu bude brániť splniť zmluvné záväzky a že môže nastať realizácia sankcie. 26. Výška sankcie bola dohodnutá z celkového rozpočtu rekonštrukcie v rozsahu 18 % čo je primerané, pretože sa to rovná cene prác na rekonštrukcii. Išlo o rozpočet vyhotovený ENTO. Úvaha súdu (188.) že pre prípad súdneho vymáhania pokuty zhotoviteľom by bol jeho právny predchodca pravdepodobne úspešný, je taktiež na úrovni ničím nepodloženej nesprávnej úvahy súdu, že vzhľadom na znenie Dodatku taký nárok na pokutu nevznikol. Tu žalobca opakovane poukazoval na výklad skutočného prejavu vôle zmluvných strán potvrdený samotnými zmluvnými stranami, že mali vôľu a úmysel dohodnúť pokutu a preto dohodnutý postih v písomnom Dodatku mal byť vykladaný v zmysle § 32 „ods.“ O. z. podľa vôle a úmyslu zmluvných strán. Všetky ostatné náležitosti platnej dohody o pokute boli splnené, ako to zdôvodňuje aj v bode 20. tohto odvolania. Nešlo preto o nedbanlivé konanie jeho predchodcu, ak vyrovnaním záväzku zabránil jeho neúmernému nárastu na úrokoch z omeškania a trovách jeho súdneho vymáhania. W. konal po súčinnosti s advokátom ktorého aj menoval, čo súd taktiež nehodnotí.(189.). 27. Jeho predchodca disponoval uvedenou hotovosťou od svojich dlžníkov v tom čase, preto oznámil veriteľovi Deltastav o schopnosti splnenia dlhu, tieto peniaze odovzdal, transakciu aj v pokladni zúčtoval a peniaze F.. W. prevzal, čo potvrdil. Niet dôvodu, a súd ani neuvádza, prečo neverí pravdivosti výpovede tohto svedka, ktorý podrobne popísal, kde a akým spôsobom, od koho peniaze prevzal. Aj výpoveď svedka je dôkazným prostriedkom, o to viac aj riadne vyhotovené a podpísané účtovné pokladničné doklady. Donesenie väčšieho obnosu peňazí domov v tom čase potvrdila aj svedkyňa K., bývala manželka W.. Nikdy nebolo tvrdené, že peniaze boli vyberané z bankového účtu jeho predchodcu, ak boli zabalené a opatrené páskou. (191.). 28. Výška bola primeraná, 18 % z ceny rekonštrukcie rozpočtu nie je neadekvátne, zodpovedá najmenej výške nákladov na stavebné práce v rozpočte celej rekonštrukcie a nie za vykonané stavebné práce (192.) čo ani nemusí byť zvlášť prepočítané. Dá sa zistiť jednoducho z rozpočtu vyhotoveného ENTO. Nie je preto dôvodné nepodložené konštatovanie súdu, že nárok na zaplatenie pokuty nikdy nevznikol, išlo o antidatovanú zmluvu čo nebolo absolútne ničím preukázané a nevyplýva z vykonaného dokazovania. Z obsahu Dodatku je zrejmé, aký zmluvný záväzok zabezpečuje a takáto pokuta bola aj fakturovaná. Opakovane súd nepodložene a neadekvátne konštatuje, že sa mu javí postup jeho právneho predchodcu so zhotoviteľom ako dohodnutý a vykonávaný opakovane s cieľom navýšiť hodnotu náhrady škody. Bez relevantných dôkazov považoval tento nárok na zaplatenie 62 049,39 € titulom pokuty za nepreukázaný a nedôvodný, preto aj v tej časti žalobu zamietol.(193.). Jeho nárok v tomto bol preto dostatočne preukázaný, nebol objektívne spochybnený žiadnym dôkazným prostriedkom vykonaným súdom, ani pravdivosť výpovede svedkov. 29. K otázke právneho posúdenia prípadného premlčania nároku jeho predchodcu, aj keď súd vychádzal z § 106 O. z. pretože ide o náhradu škody (194.), súd sa nedostatočne zaoberal a právne zdôvodnil, že medzi jeho predchodcom a žalovaným nejde o obchodný vzťah a posudzovanie premlčania náhrady škody podľa §397 Obch. zák., že pre charakter žalovaného ako štátna príspevková organizácia teda právnická osoba - nepodnikateľ v zmysle § 18 ods.2 O. z., preto na vzťahy medzi nimi nemožno podradiť pod zákonnú úpravu Obch.

zák. (196.). 30. Poukazoval pritom na § 261 ods.2 Obch. zák. (2), ktorého znenie citoval. Aj podľa výkladu tohto ust. či sa na právne vzťahy tretej časti (obchodné záväzkové vzťahy) za štát považuje aj štátna organizácia (rozpočtová alebo príspevková) ktorá nespĺňa podmienky § 2 ods.2 Obch. zák., patrí v prípade záväzkového vzťahu pri zabezpečovaní verejných potrieb. Často to bude pri investičnej výstavbe objektov, ktoré majú slúžiť verejnosti (napr. aj divadlá), ako aj ich oprava, údržba alebo úprava. Nevylučuje sa, že plnenie zo zmluvného vzťahu preberaním nájomného (v tomto prípade aj súvisiacimi sponzorskými záväzkami jeho predchodcu ktoré súd ani nehodnotil) ide o zabezpečovanie prevádzky divadla a preto použiteľnosť § 397 Obch. zák. ako pri obchodnom záväzkovom vzťahu, teda 4 ročná premlčacia lehota. 31. Aj pri posudzovaní otázky premlčania súdom podľa § 106 O. z. nejde o správnu aplikáciu tohto ust. súdom pri posudzovaní premlčania nároku na zaplatenie 13 859,58 € teda tej, ktorú si V. RDV ponechal za náklady na prácach za úpravu „dodané“ softwaru, pri vzájomnom vrátení si plnení. V takomto prípade nie je to dátumom 10.1.1994 od údajného odstúpenia jeho predchodcu od zmluvy, ako vykladá súd (198.) mala začať plynúť subjektívna 2 ročná lehota odkedy sa dozvedel o škode. Tu zotrval, že odstúpenie od nájomnej zmluvy či zo strany jeho predchodcu alebo žalovaného súdy posudzovali ako neplatné. Zák.č.278/93 Z. z. upravil zosúladenie nájomných zmlúv v zmysle § 13 v ods.3 len ohľadne povinnosti maximálnej dĺžky nájmu na 5 rokov, ostatné náležitosti nájomná zmluva spĺňala. Len vtom bolo potrebné do 6 mesiacov nájomné zmluvy podľa § 17 cit. zák. upraviť. Aj keď jeho predchodca listom z 2.3.1994 (45.) požiadal žalovaného v tomto smere o úpravu nájomnej zmluvy na 5 rokov, žalovaný súhlasil s úpravou no len na dobu 3 mesiacov, čo bolo nielen úmyselné konanie v rozpore s dobrými mravmi, ale dokonca výsmechom pre nájomcu. Zmluvný nájomný vzťah tak skončil zo zák. dňom 30.6.1994 podľa § 17 zák.č.278/93 Z. z. o správe národného majetku, ktorý nadobudol účinnosť 1.1.1994, pretože žalovaný v zmysle § 13 ods.1 cit. zák. odmietol upraviť s nájomcom nájomnú zmluvu z 12.8.1993 aspoň na dobu 5 rokov v lehote do 6 mesiacov od účinnosti tohto zák. a reagoval že nesúhlasí, preto podľa záznamu z 24.6.1994 pri odovzdávaní uvedeného objektu žalovanému (46.) mohol jeho predchodca definitívne zistiť, že nájomný vzťah nebude upravený, zanikne zo zák. 30.6.1994, pretože návrh na úpravu nájmu len do 30.9.1994 zo strany žalovaného predloženým dodatkom nájomnej zmluvy vypracovaným žalovaným bol priam absurdný, teda až týmto dátumom jeho predchodca zistil, že dovtedajšie náklady na opravu, úpravu a prestavbu nehnuteľnosti žalovaného boli zbytočné, nevyužiteľné, teda že ich financovaním utrpel majetkovú ujmu, škodu. Nárok uplatnený žalobou na súde z toho dôvodu podaný 29.5.1996 bol aj v 2 ročnej premlčacej lehote od 24.6.1994 do 24.6.2006. Záver súdu že tento nárok nebol uplatnený v 2 ročnej subjektívnej premlčacej lehote a preto mu nemožno poskytnúť ochranu, je nesprávny, vychádza z nesprávnej aplikácie § 106 O. z. o začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty. 32. Účtovná evidencia jeho predchodcu bola predložená a skúmaná v konaní 14C 808/1994 a to aj znalcami X.. R.. W. B. H.. aj znaleckou inštitúciou Inštitút ekonomického znelectva a expertíz, znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave, tiež predloženými bankovými príslubmi a rakúskym partnerom, s celým obsahom tohto spisu sa súd v tomto konaní oboznámil, nie je preto namieste konštatovanie súdu, že nepredložením účtovných podkladov čo bolo jeho povinnosťou, aby uniesol dôkazné bremeno k ním tvrdeným skutočnostiam, ak to neurobil hoci z dôvodov skartácie, sám sa vystavil následku v podobe zamietnutia jeho nároku (samozrejme s prihliadnutím aj ma ostatné odôvodnenie rozsudku) (209.). Navyše - podľa jeho názoru - postačí aj len časť účtovnej evidencie, akou je peňažný denník u oboch v časti účtovania príjmových a výdavkových účtovných dokladov, pravosť ktorých nebola spochybnená. Rovnako sa to týka aj solventnosti jeho predchodcu, ktorá čiastočne vyplýva aj z výpisu jeho účtu pri čiastočnom vrátení plnenia od rakúskeho partnera 15.11.1993 v sume 2 055 668,47 Sk podľa predloženého výpisu z banky jeho predchodcu VUB ako to vyplýva z bodu 68. dôvodov rozsudku, čo súd taktiež nehodnotil. 33. Z dôvodov, z ktorých napáda rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, nepovažuje za správny a zákonný ani výrok o náhrade trov konania a štátom predpokladaných trov, preto aj tieto výroky napáda odvolaním. 34. Z uvedených dôvodov považoval podané odvolanie za plne opodstatnené, navrhol mu v plnom rozsahu vyhovieť a zaviazat žalovaného na náhradu trov konania včítane odvolacích trov.

4. Odvolávajúc sa na nižšie uvedené odôvodnenie žalovaný podal proti rozsudku v rozsahu výrokových častí rozsudku, ktoré sú v jeho neprospech, t. j. proti výrokovým častiam rozsudku č. I., V., VII., v zákonnej lehote ODVOLANIE a žiadal odvolací súd, po náležitom preskúmaní veci, zrušiť napadnuté rozhodnutie v napadnutej časti a vydať toto uznesenie: Konanie zastavuje. Priznáva mu voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobca je povinný nahradiť trovy štátu 288,80 €, na účet OS Košice I, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Alternatívne, ak súd bude mať za to, že nie sú dané podmienky pre zrušenie rozhodnutia a zastavenie konania, žiadal, aby súd, po náležitom preskúmaní veci, zmenil napadnutý rozsudok súdu v napadnutej časti tak, že vydá tento

rozsudok: Žalobu zamietá. Priznáva mu voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobca je povinný nahradiť trovy štátu 288,80 €, na účet OS Košice I, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Argumenty súdu obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktorými dôvodil rozsudok v časti napadnutej týmto odvolaním, sú nasledovné: 1.,2. a 3. Reprodukovať niektoré argumenty súdu uvedené v BODE 95.,159. a 160. ODÔVODNENIA ROZSUDKU. Citoval znenie § 355 ods.1,§ 365 ods.1 písm. d),f) a h),§ 388,§ 389 ods.1,§ 390 a § 391 ods.1 CSP. Ad 1. (K povinnosti súdu zastaviť konanie): Uviedol, čo v zmysle § 80 ods.1 CSP (jeho znenie citoval) platí. Z § 80 CSP je nad mieru akýchkoľvek pochybností zrejmé, že aktívnou legitimáciou na podanie návrhu na vstup nového subjektu na pozíciu žalobcu disponuje výhradne subjekt v pozícii žalobcu, pričom zák. nepripúšťa žiadne iné výnimky. Ako to vyplýva z verejne dostupných informácií OR SR ADRIA - AL, s. r. o. zanikla ku 16.2.2017, a to rozdelením s dvoma právnymi nástupcami zaniknutej spoločnosti: 1. ArCanoss a 2. OCS Slovakia. Ešte pred zánikom ADRIA - AL bola pohľadávka uplatňovaná žalobcom v tomto konaní na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok z 30.11.2016 postúpená ADRIA - AL na postupníka, Unique Partner Ltd., a to bez toho, aby ADRIA - AL navrhla zmenu subjektov na pozícii žalobcu. Z uvedeného je zrejmé nasledovné: 1. žalobca výmazom z OR SR zanikol, pričom v čase svojho zániku už žalovanou pohľadávkou nedisponoval, Uznesenie 33Odo 1006/2004 z 20.10.2004 NS ČR (z jeho odôvodnenia citoval). Z cit. uznesenia je zrejmé, že PROCESNÝM NÁSTUPCOM PÔVODNÉHO SUBJEKTU SPORU JE LEN SUBJEKT, KTORÝ PREVZAL PRÁVA A POVINNOSTI, KTORÉ SÚ PREDMETOM KONANIA. Citoval z odôvodnenia Uznesenia 29Cdo 4733/2009 zo 16.2.2010 NS ČR. 3. Zo znenia § 80 ods.1 CSP, neexistuje subjekt, ktorý by bol aktívne legitimovaný na podanie návrhu na pripustenie zmeny na pozícii žalobcu, t. j. uvedený nedostatok spôsobený výlučne postupom pôvodného žalobcu už nie je žiadnym spôsobom možné konvalidovať. Uviedol, čo v zmysle § 64 CSP (jeho znenie citoval) platí. Niet právneho nástupcu zaniknutého pôvodného žalobcu v predmete konania, ktorý v dôsledku zániku stratil spôsobilosť byť účastníkom konania. Súd v napadnutom rozsudku vyslovil názor, že subjekt nemusí disponovať žalovanou pohľadávkou a aj napriek tomu mu patria práva žalobcu (konkrétne právo navrhnúť zmenu na pozícii žalobcu). To tvrdí súd tým, keď právnym nástupcom pôvodného žalobcu ADRIA-AL, priznáva status žalobcov a všetky práva, ktoré im z tohto statusu vyplývajú, teda aj právo navrhnúť zmenu na pozícii žalobcu podľa § 80 ods.1 CSP. Uvedený názor súdu nemôže - podľa neho - v žiadnom prípade obstať a s poukazom na nižšie uvedené má za to, že súd tým, že dospel k uvedenému názoru, vec nesprávne právne posúdil, keď na skutkové okolnosti súvisiace s právnym nástupníctvom nesprávne aplikoval prísl. cit. právne predpisy. Trval na tom, že pôvodný žalobca ADRIA-AL mal po správnom postúpení žalovanej pohľadávky na tretiu osobu navrhnúť v súlade s § 80 ods.1 CSP, aby do konania na jeho miesto vstúpil ten, na koho bola žalovaná pohľadávka prevedená, avšak najneskôr do svojho zániku. V zmysle cit. uznesenia v predmetnej veci nedošlo k prechodu práv a povinností alebo prevzatiu práv a povinností, ktoré sú predmetom konania právnymi nástupcami zaniknutého žalobcu z dôvodu, že v čase zániku žalobcu tento už nebol vlastníkom práv, ktoré boli predmetom prechodu, a tak nemá ani procesných nástupcov v danom konaní a ide o podmienku konania, ktorú nie je možné žiadnym spôsobom konvalidovať, resp. odstrániť, a preto súd skúmajúc v každom štádiu konania procesnú spôsobilosť musí konanie z tohto dôvodu zastaviť v súlade s § 64 CSP. Súd napriek tomu pokračoval v konaní s právnymi nástupcami žalobcu, ktorí ale neboli jeho právnymi nástupcami v predmete konania, pričom aj s poukazom na uvedené rozhodnutie NS ČR je zrejmé, že žiadny z právnych nástupcov nie je a nemôže byť považovaný za procesného nástupcu pôvodného žalobcu. Z hľadiska definície pojmu je žalobca stranou sporu, fyzická alebo právnická osoba, ktorá sa na súd obráti so žalobou, a teda podaním vo veci samej, ktorým uplatňuje svoj nárok. Podmienkou úspešného uplatňovania žalovaného nároku žalobcom je jeho aktívna vecná legitimácia. Citoval z odôvodnenia Rozsudku 2Cdo 205/2009 z 29.6.2010 a 3Cdo 192/2004 NS SR. INÝ POSTUP SÚDU NEMÔŽE OBSTÁŤ A JE DÔSLIEDKOM NESPRÁVNEHO PRÁVNEHO POSÚDENIA VECI A INOU VADOU KONANIA MAJÚCOU ZA NÁSLEDOK NESPRÁVNE ROZHODNUTIE VO VECI, A TEDA V OBOCH PRÍPADOCH ODVOLACÍM DÔVODOM. Zánikom žalobcu bez jeho návrhu na zmenu žalobcu neboli splnené procesné podmienky pre ďalší postup v konaní, a to malo byť súdom zastavené. Vzhľadom na nesplnenie procesných podmienok je tak na mieste postup odvolacieho súdu v zmysle § 389 ods.1 písm. a) CSP, t. j. zrušenie napadnutého rozhodnutia a zastavenie konania. MAL ZA TO, ŽE AKÝKOL'VEK INÝ POSTUP AKO ZASTAVENIE KONANIA Z UVEDENÉHO DÔVODU JE NEPRÍPUSTNÝM. VZHĽADOM NA OBŠÍRNOSŤ ODVOLANIA NAPADNUTÉHO ROZSUDKU SA NÁLEŽITE VYJADRÍ AJ K OSTATNÝM DÔVODOM UVÁDZANÝM SÚDOM VIAŽUCIM SA NA ROZSAH VÝROKOVEJ ČASTI ROZSUDKU V JEHO NEPROSPECH. AD 2. (K splnomocneniam): Súd vyhodnotil skutočnosť, kedy právny zástupca prvého pôvodného žalobcu bol na zastupovanie vo

veci splnomocnený osobou, ktorá nebola štatutárnym orgánom žalobcu tak, že samotná žaloba vo veci nie je absolútne neplatným právnym úkonom. Súčasťou súdneho spisu sú tieto splnomocnenia: 1.7.1996 bol na základe generálneho splnomocnenia F.. T. splnomocnený F.. T., konateľom ADRIA-AL na zastupovanie a konanie v mene ADRIA-AL. 16.9.1996 bol na základe splnomocnenia F.. T. splnomocnený F.. T., konateľom ADRIA-AL na zastupovanie a konanie v mene ADRIA-AL. Plnomocenstvom bez uvedenia dátumu bol JUDr. Kočka splnomocnený F.. T. na zastupovanie GABRIEL vo všetkých právnych veciach. Žiadne iné splnomocnenie sa v súdnom spise nenachádza. Zo špecifikovaných splnomocnení je zrejmé, že samotné žaloby vo veci, ktoré boli podávané právnym zástupcom pôvodného žalobcu 1, JUDr. Kočkom, boli podané buď bez toho, aby bol riadne písomne splnomocnený štatutárnym orgánom žalobcu alebo bol splnomocnený, ale nie štatutárnym orgánom žalobcu (uvedené nie je možné náležite určiť z dôvodu, že jediné splnomocnenie pre JUDr. Kočku neobsahuje dátum splnomocnenia.) Zo svedeckých výpovedí vykonaných súdom v konaní vyplýva, že JUDr. Kočka mal žalobcu zastupovať na základe písomného splnomocnenia. Žiadny iný spôsob splnomocnenia nebol zo strany žalobcu preukázaný. Všetky splnomocnenia pre „F. T. nachádzajúce sa v súdnom spise, mu boli udelené až po podaní predmetných žalôb. Vychádzajúc z výpisu v OR, čo sa týka konania menom spoločnosti, za trvania spoločnosti konateľ konal a podpisoval menom spoločnosti samostatne a v období od 24.9.1991 do 21.9.1993 písomnosti, ktoré zakladajú práva a povinnosti spoločnosti, podpisoval riaditeľ spoločnosti a to tak, že k písanému alebo tlačnému názvu s.r.o. pripojí svoj vlastnoručný podpis. Ako bolo uvedené, žaloby, ktoré súd následne zlúčil do tejto jednej, boli podané v týchto dňoch: 4.8.1994, 5.8.1994 a 5.8.1994. Pre prípad, že predmetné 3 žaloby podával JUDr. Kočka za pôvodného žalobcu 1, je súd povinný skúmať, či bol na to riadne splnomocnený. Trval na tom, že vzhľadom na to, že neexistuje splnomocnenie pre JUDr. Kočku (za predpokladu, že menovaný advokát podával vo veci za žalobcu žaloby), ktoré by bolo riadne datované a podpísané oprávnenou osobou, t. j. buď konateľom alebo riaditeľom obeh. spol. v obd. od 24.9.1991 do 21.9.1993, menovaný advokát nebol riadne splnomocnený konať za žalobcu a takýto úkon (t. j. podanie žaloby) je absolútne neplatným právnym úkonom. Žiadal, aby odvolací súd uvedené pri rozhodovaní o odvolaní zohľadnil a riadne sa s tým vysporiadal. Ad 3. (K žalobcovi priznanému nároku): Súd priznal žalobcovi voči nemu nárok na náhradu škody spočívajúci vo výdavku zaplatenia zálohových platieb na projektovú dokumentáciu vyhotovenú ENTO vo výške 4 979,08 €, a to z dôvodu, že žalobca mal po výzve súdu predložiť všetky doklady o fakturácii, ako aj úhrade danej sumy. Dôvodom pre priznanie tohto čiastkového nároku zo strany súdu malo byť to, že bolo vydané rozhodnutie starostu mestskej časti Košice - Staré mesto z 8.9.1993 o súhlase s predmetnými prácami a zástupca ENTO mal byť aj na jednaniach o riešení problémov v súvislosti so stavebným konaním, čo nemal namietat'. Dôvodnosť týchto výdavkov zo strany žalobcu mala - podľa súdu - potvrdzovať aj znalkyňa R.. S., ktorá mala uviesť, že jednotlivé projektové dokumentácie na seba nadväzovali. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd sa pri rozhodovaní o tom, či má priznať žalobcovi predmetný čiastkový žalovaný nárok, prioritne spravoval úvahami, ktoré sa zakladajú na tom, či žalobca predložil súdu faktúru a doklad o úhrade. V KONANÍ BOLO JEDNOZNAČNE PREUKÁZANÉ, a to vyplýva aj z napadnutého rozhodnutia, ŽE ŽALOBA ŽALOBCU SA NEOPIERA O REÁLNE VZNIKUTÚ ŠKODU, ALE O FIKTÍVNE ŠPEKULATÍVNE KONŠTRUKCIE (DELTASTAV, EDV Janýr), KTORÉ „PREUKAZOVAL“ (úvodzovky žalovaný) PRÁVE FAKTÚRAMI A DOKLADMI O ÚDAJNÝCH ÚHRADÁCH. Ako to vyplýva z doterajšieho priebehu konania, súd už právoplatne priznal žalobcovi nárok na náhradu výdavkov za projektovú dokumentáciu vyhotovenú arch. ateliérom ATYP, ktorý už uhradil. Akékoľvek ďalšie výdavky na projektové dokumentácie, aj ak by boli hypoteticky reálne, nemôžu byť v žiadnom prípade dávané na ťarchu jemu, pretože vychádzajúc z tejto logiky, ak by predložil súdu ďalšie faktúry a doklady o zaplatení iných projektových dokumentácií, súd by ich bez ďalšieho priznal, čo nemôže byť - podľa jeho názoru - odvolacím súdom akceptované. Nemožno opomenúť ani fakt, že napriek tomu, že predmetná projektová dokumentácia mala byť vyhotovovaná v r.1993, žalobca predkladá faktúry a doklad o zaplatení až po vrátení veci odvolacím súdom, t. j. po viac ako 24 rokoch, čo nemožno v žiadnom prípade považovať za náležité splnenie dôkazného bremena, pričom - podľa jeho názoru - takýto nárok nemôže byť už len z tohto dôvodu uznaný. Opakovane považoval za potrebné dať do pozornosti odvolacieho súdu špekulatívny charakter postupu žalobcu, ktorý sa takýmto spôsobom mieni obohatiť na jeho úkor, pričom je absolútne dôvodný predpoklad, že takúto snahu uplatnil aj pri súdom priznanom nároku, ktorý opätovne dokazoval len účtovnými dokumentmi, bez preukázania akejkoľvek miery účelnosti. Trval na svojich v konaní doteraz tvrdených argumentoch a žiadal, aby sa s nimi odvolací súd riadne vypořiadal. Nemožno súhlasiť s názorom, že na preukázanie realizácie plnenia a jeho dôvodnosti postačuje predloženie účtovných dokumentov, súd má pri rozhodovaní o náhrade škody prioritne skúmať, či k realizácii plnenia vôbec došlo a ak aj áno, či takéto plnenie bolo dôvodné a

účelné. Uvedené súd v rámci rozhodovania o priznanom nároku neurobil a tento priznal len na základe dodatočne dodaných dokladov.

5. Žalobca podal toto vyjadrenie na odvolanie žalovaného, v ktorom, o. i., uviedol: Odvolanie žalovaného považoval za úplne nedôvodné, účelové, s úplne nesprávnym právnym názorom procesného postupu súdu pri zániku pôvodného žalobcu rozdelením, postúpení pohľadávky, zámene na strane žalobcu, ako aj pri posúdení účinnosti uplatnených nárokov na súde pôvodným žalobcom prostredníctvom advokáta. Nakoniec je nesprávny ani jeho názor na preukázanie výšky škody priznanej v I. výroku napadnutého rozsudku. Obranou žalovaného ohľadne procesného postupu súdu pri pokračovaní s procesnými nástupcami pôvodného žalobcu zrušeného rozdelením a rozhodnutí o pripustení zámene na strane žalobcu po postúpení pohľadávky, ako aj účinnosťou uplatnených nárokov pôvodným žalobcom v zastúpení advokátom, sa súd zaoberal a zaujal stanovisko už v priebehu konania, zaoberá sa ňou aj v dôvodoch napadnutého rozsudku, kde dáva jednoznačnú, správnu a zákonnú odpoveď na túto jeho obranu, ktorú v odvolaní len nedôvodne a právne bezvýznamne opakuje. Rovnako aj v časti, v ktorej súd priznal mu čiastočnú náhradu škody, sa súd u zaoberal v priebehu konania, aj v zmysle záväzného pokynu odvolacieho súdu, a dáva dostatočnú odpoveď aj v odôvodnení napadnutého rozsudku. Považoval rozsudok vo výrokoch napadnutých žalovaným za vecne správny, zákonný, dostatočne a zrozumiteľne zdôvodnený v dôvodoch napadnutého rozsudku, preto navrhol aby vo vyhovujúcom 1. výroku napadnutom odvolaním žalovaného odvolací súd rozsudok potvrdil a zaviazal žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania. V ďalšom zotrvával na svojom podanom odvolaní. K Ad 1. V plnom rozsahu sa stotožnil so správnym a v plnom rozsahu zákonným postupom súdu, ak pri zrušení a zániku predchádzajúceho žalobcu ADRIA AL konal v súlade s § 64 CSP, teda pokračuje v konaní s jej právnym nástupcom, ktorým boli 2 obchodné spoločnosti, na ktoré sa spoločnosť žalobcu rozdelila, čo malo za následok zánik pôvodného subjektu, teda aj jeho procesnej subjektivity s existujúcim právnym nástupcom, dvomi obchodnými spoločnosťami. Ak právnická osoba zaniká a právnym nástupcom, súd obligatórne vydá uznesenie o pokračovaní v konaní. Ide o procesné právne nástupníctvo pre konanie bez ohľadu na existenciu vecnej aktívnej či pasívnej legitímácie z hľadiska hmotnoprávneho, ktorá môže mať vplyv len na možný úspech či neúspech v konaní a na procesné rozhodnutie podľa § 80 ods.1 CSP pri zámene účastníkov z dôvodov prevodu či prechodu práv a povinností pri existencii pôvodného žalobcu. Práve naopak, ak by súd nepostupoval v konaní s právnymi nástupcami pôvodného žalobcu ktorí vznikli rozdelením pôvodného subjektu, odňal by im možnosť konať pred súdom. (NS SR 1Cdo 87/2010). Poukazovanie na uznesenie NS ČR 29Cdo 4733/2009 je neadekvátne, ide o prípad zániku pôvodného subjektu bez existencie právneho nástupcu, čo je dôvodom na zastavenie konania. V tomto smere nie je právne relevantné ani odôvodňovanie, že nástupcom po zániku právnickej osoby sú právnické osoby ktoré prevzali práva a povinnosti, o ktoré v konaní ide, ale len v prípade, ak niet právnickej osoby ktorá po zániku vstúpila do jej práv a povinností, čo je ich „prípade“, pretože tu takýto právny nástupca existuje. Nie je namieste poukazovať na neaplikovateľný § 107 ods.5 prvá veta českého O. s. ř., preto že na Slovensku bol adekvátny § 107 ods.4 O. s. p. (jeho znenie citoval). Len ak takého nástupcu niet, súd konanie zastaví. „Žalobca“ si neuvedomuje, že ku zmenám a procesným úkonom navyše došlo za účinnosti CSP, teda odkazovanie na ust. zrušeného a neúčinného procesného predpisu O. s. p. je neprípustné. Správne postupoval súd podľa § 64 CSP a po preukázaní postúpenia pohľadávky z predchodcu (predchádzajúceho žalobcu ADRIA AL) na neho rozhodol na návrh žalobcov podľa § 80 CSP, iný procesný postup súdu ani nebol možný. Sám žalovaný v odvolaní cituje a poukazuje na Rozsudok NS 3Cdo 192/2004 s ktorým sa aj on stotožňuje a potvrdzuje jeho právny názor a zákonný postup súdu. K AD 2. Súd sa dostatočne venoval už v priebehu konania obrane žalovaného s námietkou, či advokát JUDr. Kočka bol oprávnený podať žaloby na súde a v odôvodnení rozsudku sa s touto obranou náležite vypořiadal aj v bodoch 144.-159. dôvodov napadnutého rozsudku, s čím sa v plnom rozsahu stotožňuje a rozsudok v tomto smere odvolanie žalovaného ani nespochybňuje. Oprávnenie F. T. konať v mene Gabriel vyplynuli nielen z obsahu predloženej spoločenskej zmluvy, ako na to žalovaný poukázal v podaní z 18.1.2018 v bode 2), z jeho postavenia v spoločnosti ako riaditeľa aj po prijatí Obch. zák., s poukazom aj na § 15 Obch. zák., tiež na splnomocnenia predkladané aj v iných konaniach, ale aj čestného vyhlásenia v tom čase evidovaného konateľa F. T., jeho potvrdenia a súhlasu s podanými žalobami v mene Gabriel, ďalšími úkonmi tejto spoločnosti v súdnych konaniach, postupu samotného žalovaného pri jednaní s Gabriel aj pri uzatváraní nájomnej zmluvy, pri jednaní pri vzniku sporu, aj vzhľadom k ďalším dôvodom v napadnutom rozsudku vychádzajúcich z hodnotenia dôkazov, prípustnej aj prípadnej konvalidácie, je preukázané, že ani v tejto časti nie je odvolanie dôvodné. Navyše zotrvával aj na tom, že právoplatným (4.2.1998) medzitýmny rozsudkom súdu z 18.11.1996 14C 830/1996-6 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom KS v Košiciach z 13.11.1997 16Co 122/97-37 bolo rozhodnuté, že žalovaný zodpovedá za škodu úmyselným konaním proti dobrým mravom

vo vzťahu ku Gabriel, základ nároku na náhradu škody je jednoznačne preukázaný a nepochybný a bol riadne uplatnený na súde, čo súdy už skúmali, inak by súd nemohol rozhodnúť medzitimným rozsudkom v tomto konaní. Rovnako túto otázku skúmali súdy (hoci nebolo potrebné to zdôvodňovať) v rozsudkoch, v ktorých bola časť nároku z uplatnených žalôb právoplatne priznaná prvostupňovým aj odvolacím súdom, čím bol súd aj v tomto konaní viazaný. K Ad 3. Odvolanie nie je dôvodné proti výroku, ktorým súd čiastočne vyhovel žalobe na náhradu škody v rozsahu, v akom zaplatil za vyhotovenú a čiastočne aj realizovanú projektovú dokumentáciu ENTO, ktorá bola aj predmetom schvaľovania na stavebnom úrade. Je bez pochybností, že predmetná projektová dokumentácia sa týkala výlučne úpravy nebytových priestorov v nehnuteľnosti žalovaného, na ktoré mal jeho predchodca uzavretú nájomnú zmluvu, je nepoužiteľná inde, bola predložená a odovzdaná, preto jej vyhotovenie a zaplataenie jej ceny sú jednoznačne v príčinnej súvislosti s úpravou nebytových priestorov v nájme a len postupom žalovaného v rozpore s dobými mravmi, ak odmietol upraviť nájomný vzťah na primeranú dĺžku umožnenú zák., sa stali tieto náklady na vyhotovenie projektovej dokumentácie pre jeho predchodcu žalobcu zbytočnými, predstavujú jeho majetkovú ujmu, škody „spôsobenú“ postupom žalovaného, kde aj podľa záväzného medzitimného rozsudku je daná jeho zodpovednosť. Zavádzajúce a absolútne nelogické je tvrdenie žalovaného v odvolaní, že predkladá faktúry a doklad o zaplataení až po vrátení veci odvolacím súdom, t.j. viac ako 24 rokoch, ak po dávno predložených listinných dôkazoch sa k ním už v písomnom podaní z 22.3.1999 vyjadruje vtedajšia právna zástupkyňa žalovaného JUDr. Pribulová, advokátka, na str.3 podania ods.3a na str.5 podania (označené pod str.19,33,49,50,51- pripojených listín, včítane platieb na cenu projektu (toto podanie je súčasťou spisu). Nie jeho postup má špekulatívny charakter, ale obrana žalovaného, tvrdiaca nepravdivé a vymyslené skutočnosti, jednoznačne vyvrátiteľné vykonaným dokazovaním, listinami. Z týchto podstatných dôvodov nepovažoval podané odvolanie za dôvodné v celom rozsahu.

6. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol: Z uvedeného podania nie je zrejmé, kedy bolo žalobcom súdu doručené, preto žiadal o preverenie, či bolo doručené súdu v zákonnej lehote na podanie odvolania. Hneď úvodom do pozornosti súdu dával fakt, že podanie žalobcu označené ako odvolanie má smerovať proti rozsudku OS KE I 14C/830/1996-738, t. j. žalobca nim napáda rozhodnutie, ktoré ani neexistuje, a teda nie je splnená ani jedna z esenciálnych náležitostí odvolania podľa § 363 CSP (špecifikácia rozhodnutia, ktoré má byť odvolaním napadnuté). Žiadal, aby súd uvedené pri rozhodovaní o predmetnom podaní žalobcu zohľadnil a náležite sa s tým vypořiadal. Ako to „vylýva“ z obsahu podania žalobcu, odvolaním mieni napadnúť výrok rozsudku č. IV., V., VI. a žiada rozsudok v napadnutej časti zmeniť, zaviazal „žalobcu“ na zaplataenie 95 733,77 € s úrokom z omeškania 17,6 % ročne od 16.8.1996 do zaplataenia, zaviazal ho na náhradu trov celého konania, aj odvolacieho konania a na náhradu trov štátu. Žalobca svoje podanie odôvodňuje tým, že - podľa jeho názoru - súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie má vychádzať z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žiadal, aby odvolací súd, pre prípad, že bude mať za to, že bol naplnený niektorý z dôvodov v zmysle § 386 písm. a) alebo d) CSP, odvolanie žalobcu odmietol, zaviazal ho k náhrade trov konania a rozhodol v zmysle odvolacieho petitu uvedeného v jeho odvolaní proti rozsudku, alternatívne, ak bude mať odvolací súd za to, že nie sú naplnené podmienky pre odmietnutie odvolania v zmysle § 386 písm. a) alebo d) CSP, aby rozhodol v zmysle odvolacieho petitu uvedeného v jeho odvolaní proti rozsudku. V prvom rade zdôrazňoval, že v plnej miere zotráva na svojich argumentoch uvedených v jeho odvolaní z 23.8.2018 a má za to, že konanie malo a má byť na základe tam uvedených dôvodov zastavené. ŽIADNY INÝ POSTUP SÚDU NEMÔŽE OBSTÁŤ A JE DÔSLEDKOM NESPRÁVNEHO PRÁVNEHO POSÚDENIA VECI A INOU VADOU KONANIA MAJÚCOU ZA NÁSLEDOK NESPRÁVNE ROZHODNUTIE VO VECI, A TEDA V OBOCH PRÍPADOCH SA JEDNÁ O ODVOLACÍ DÔVOD, KTORÝ VO SVOJOM ODVOLANÍ UPLATNIL. Čo sa týka samotného napádaného rozhodnutia súdu, odhliadnuc od povinnosti súdu zastaviť konanie z dôvodu uvedeného v jeho odvolaní, mal za to, že čiastkové rozhodnutia súdu o nepriznaní jednotlivých nárokov, mimo čiastkové rozhodnutie, ktorým priznal žalobcovi nárok na zaplataenie zálohových platieb 4 979,08 € na projektovú dokumentáciu vyhotovenú ENTO, sú vecne správne, náležite odôvodnené a súladné s právnym názorom odvolacieho súdu. Žalobca v odôvodnení svojho podania k nepriznaniu nároku za údajné zaplataenie za softvérový produkt V. EDV súdom v napadnutom rozsudku uvádza, že - podľa neho - nemožno súhlasiť s tým, že nebola preukázaná dodávka tovaru a jeho prevzatie právnym predchodcom žalobcu 1 a ani nedošlo k splatnosti kúpnej ceny. K uvedenému považoval za potrebné konštatovať, že podstatným je fakt, že žalobca v konaní nepredložil žiaden dôkaz, že predmetný softvérový produkt mu mal byť aj odovzdaný a v nadväznosti na to s poukazom na znenie zmluvy je nespochybniteľným aj záver súdu, že bez riadneho preukázania dodávky tovaru a jeho prevzatia právnym predchodcom žalobcu 1, vlastne ani nedošlo k splatnosti kúpnej ceny produktu, a preto chýba

primárna a základná podmienky pre priznanie predmetného nároku. Vychádzajúc z dokazovania, úhrada sumy za produkt mala byť realizovaná z účtu právneho predchodcu žalobcu 1 na bližšie nezistený účet. Uvedené samo o sebe preukazuje, že sa zo strany žalobcu jedná len o vykonštruovaný špekulatívny model platieb pre účely uplatňovania nárokov v súdnom konaní. Z vykonaného dokazovania jasne vyplýva, že nebolo preukázané, o aký konkrétny produkt malo ísť, či bol vôbec odovzdaný právnemu „prechodcovi“ žalobcu 1 a aj výška náhrady škody za údajné úpravy produktu, ktoré mali byť vykonané J. V., ostáva len v rovine tvrdení žalobcu bez náležitého unesenia dôkazného bremena. Vo vzťahu k predmetnému údajnému nároku žalobcu považoval za potrebné zdôrazniť, že počas trvania konania mimo nepodložených vyjadrení nepredložil absolútne žiaden dôkaz, že predmetný softvérový produkt bol úspešne využívaný v ČR a v Rakúsku, taktiež ani dôkaz o jeho patentovaní alebo inej registrácii. Súd tak ani nemohol preskúmať, či ním údajne hradená cena za produkt bola adekvátne a bolo by ju vôbec možné považovať za skutočnú škodu. Podstatnou pre skúmanie uplatneného údajného jeho nároku je aj hypotéza, že ak by sa jednalo o skutočne úspešný perspektívny produkt, tak by bol našiel svoje uplatnenie na inom predajnom mieste. Už samotná okolnosť, že právny predchodca žalobcu 1 sa ani len nepokúsil o realizáciu odbytu predmetného produktu na inom mieste, jasne potvrdzuje účelovosť a špekulatívnosť postupu žalobcu. Taktiež neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k svojim tvrdeniam, že obch. spol. Janýr EDV mala údajne viazať zmluva len na predmet nájmu, bez možnosti realizovať to na inom mieste. Nepriznanie náhrady škody vo výške 13 859,59 € je tak vzhľadom na uvedené absolútne dôvodné. Vo vzťahu k všetkým údajným nárokom žalobcu týkajúcim sa predmetného softvérového produktu sa stotožňuje s argumentáciou súdu. Žalobca ďalej uvádza, že - podľa jeho názoru - súd vyvodil nesprávne závery aj ohľadne zmluvy o dielo uzavretej „medzo“ jeho právnym predchodcom a obch. spol. Deltastav, resp. jej dodatku z 10.9.1993. V súvislosti s tým je neopomenuteľným fakt, že žiaden žalobcom predložený a označený dôkaz nepreukazuje, že v deň podpisu dodatku 10.8.1993 boli sťažené podmienky realizácie danej stavby, pretože to bolo len 2 dni pred uzavretím samotnej Zmluvy o nájme z 12.8.1993, dokonca ešte pred vydaním Rozhodnutia č.Výst.6440/93 z 8.9.1993, ktorým bol starostom príslušnej mestskej časti udelený súhlas s realizáciou len 1. etapy stavebných úprav, t. j. odstránenie nevhodných vnútorných priečok v objekte J. X O. N., a preto sa možno len stotožniť aj so záverom súdu o nelogickosti a „arumentačnej“ neudržateľnosti vykonávania diela v rozhodnom čase. Zároveň vo vzťahu k uvedenému sa stotožnil s tým, že zhotoviteľ - Deltastav mal v čase čakania za „stavbeným“ povolením možnosť vykonávať stavebné práce pre iných objednávateľov, čo v svedeckej výpovedi potvrdil aj F. W.. To, že tak neučinil, nemôže ísť na jeho ľarchu, pričom menovaný svedok explicitne potvrdil, že sa v rozhodnom čase nejednalo o nedostatok práce. Ďalšia nelogickosť postupu právneho predchodcu žalobcu v súvislosti s predmetným údajným nárokom, konkrétne s uzavretím dodatku k zmluve s Deltastavom, je daná tým, že ak by právny predchodca žalobcu nesúhlasil s návrhom Deltastavu na podpísanie dodatku, ktorý bol jednoznačne v jeho neprospech, tento by neuzavreli a právny predchodcu žalobcu by nehrozila žiadna sankcia. Je tak „nespochybniteľné“, že absolútne rizikový, nedbanlivý a logicky nevysvetliteľný postup právneho predchodcu žalobcu nemôže byť kladený na jeho úkor a v žiadnom prípade nemôže požívať súdnu ochranu. O účelovosti postupu žalobcu ohľadne tohto údajného nároku jasne svedčí to, že Deltastavu bez akejkoľvek obrany mal vyplatiť pokutu, aj keď na ňu Deltastav ani podľa znenia zmluvy v spojitosti s dodatkom nárok nemal, keďže zmluvne bol upravený nárok na ušlý zisk. Ďalším faktorom, ktorý v súvislosti s uvedeným považoval za potrebné jednoznačne zohľadniť, sú okolnosti vyplatenia pokuty, kedy právny predchodca žalobcu „odďaloval“ jej vyplatenie po dobu 3 rokov a následne sám bez výziev Deltastavu, počas už prebiehajúceho súdneho konania, zavolať F. W., že mu pokutu vyplatí. Taktiež považoval v spojitosti s uvedeným za nevyhnutné zohľadniť vtedajšiu solventnosť, resp. insolventnosť právneho predchodcu žalobcu, ktorý síce tvrdil, že bol dostatočne solventný, ale dôkazné bremeno v tomto smere v rámci konania žiadnym spôsobom neunesol, práve naopak, v konaní opakovane tvrdil, že rokovo s viacerými bankami o poskytnutí úveru. Dôkazné bremeno ale žalobca ani v tomto smere neunesol. V súvislosti s predmetným nárokom dával do pozornosti odvolacieho súdu v konaní už poukazovanú okolnosť, a to že Deltastav nebol v rozhodnom čase, t. j. v čase, kedy mal vykonávať na základe kontraktuálneho vzťahu stavebnú činnosť pre právneho predchodcu žalobcu, na výkon takejto činnosti oprávnený. Uvedené vyplýva z toho, že Deltastav - F. W. bol 21.1.1991 síce Národným výborom mesta Košice, odborom miestneho hospodárstva, zaregistrovaný ako podnikateľ s predmetom podnikania - stavebná činnosť dodávateľským spôsobom, v zmysle § 74 ods.5 z.č.455/91 Zb. Živnostenského zákona (ŽZ; poznámka žalovaného), ktorý nadobudol platnosť 15.11.1991, ale platí, že ak fyzické osoby, ktoré ku dňu nadobudnutia účinnosti ŽZ majú oprávnenie na podnikateľskú činnosť vo viazanej alebo koncesovanej živnosti (stavebná činnosť je podľa prílohy č.2 ŽZ viazanou živnosťou) nepredložili príslušnému živnostenskému úradu v lehote 9 mesiacov od účinnosti ŽZ doklady preukazujúce splnenie zák. ustanovených podmienok, živnostenské oprávnenie

im nevzniklo. Zmluva medzi právnym predchodcom žalobcu a Deltastavom bola uzavretá 1.10.1992, pričom v čase jej uzavretia Deltastav už nemal oprávnenie na vykonávanie stavebnej činnosti. Považoval za nevyhnutné tento fakt popri uvedenom taktiež zohľadniť, pričom je nepopierateľné, že nemôže niesť zodpovednosť ani za neopatrné konanie právneho predchodcu žalobcu, ktorý uzatvoril zmluvu so subjektom na činnosť, ktorá nebola jeho predmetom podnikania. Okrem uvedeného v súvislosti s nárokmi Deltastavu a z toho vyplývajúcimi povinnosťami pre žalobcu nemožno obísť skutočnosť, že osoba, ktorá v zmysle zák. nie je oprávnená vykonávať určitú činnosť, nemôže požívať ochranu v súvislosti s domnelými nárokmi, ktoré by vykonávala v budúcnosti a v rozpore s právom. Naďalej zotrval na svojich všetkých argumentoch prezentovaných v tomto súdom konaní a žiadal rozhodnúť tak, ako je uvedené v úvode tohto podania.

7. Žalobca v odvolacej replike uviedol: Odvolanie bolo podané v zákonnej 15 dňovej lehote od doručenia rozsudku, pochybnosti nie sú dôvodné, súd si to overil. Nedôvodné je spochybňovanie existencie odvolaním napadnutého rozhodnutia len z dôvodov, že v odvolaní len nedopatrením a preklepom pri jeho „vytovení“ je prvá strana rozsudku podľa žurnalizácie uvedená pod č.738 hoci správne má byť 783, tento preklep opravuje. Odvolaním napadnuté rozhodnutie je dostatočne a nepochybne špecifikované, označené, ktorý súd rozhodol, že ide o rozsudok, akej sp. zn. 14C/830/1996, z ktorého 12.6.2018, medzi akými stranami sporu, o aký predmet konania išlo, v ktorých výrokoch je rozsudok napádaný, ako navrhuje odvolateľ rozhodnúť o odvolaní s odôvodnením. Je preto bez najmenších pochybností ktorý rozsudok vyhlásený 12.6.2018 v tomto konaní napadol, viac rozsudkov v tento deň vyhlásených nebolo. Odvolanie spĺňa všetky zákonné náležitosti podľa § 363 CSP, postup odmietnutím odvolania podľa § 386 písm. e) CSP nie je preto daný ani možný. Žalovaný sa v ďalšej časti nevyjadruje k jeho odvolaniu ale trvá na svojom odvolacom dôvode, že konanie malo byť zastavené, k čomu sa vyjadril vo vyjadrení na jeho odvolanie. Reprodukoval doslovne tretí a siedmy ods. svojho vyjadrenia zo 14.9.2018 (č.l.867 p. v.) Nie je dôvodné tvrdenie žalovaného, že nepredložil dôkaz o odovzdaní softvérového produktu, preto nedošlo ku splatnosti kúpnej ceny že jeho predchodca realizoval platbu na nezistený účet, nepreukázal vykonané práce, preto je nárok - podľa neho - vykonštruovaný a špekulatívny. Opak bol v konaní jednoznačne preukázaný. „Žalovaný“ podrobne zdôvodnil v bodoch 9.-18. svojho odvolania s poukazom na konkrétne dôkazy, že nešlo o zaplatenie kúpnej ceny softwaru, ale po odstúpení od zmluvy o zaplatenie nákladov práce na jeho prispôbení na Slovenský trh (individualizovaný mal byť následne na konkrétne potreby jednotlivých odberateľov) a zaplatenie pokuty, ktoré predstavujú majetkovú ujmu jeho predchodcu - teda škodu. Opakovane poukazoval na nespochybné listinné dôkazy z bankových operácií, ktoré peňažné jeho predchodcom preukázali. Doslovne reprodukoval časť obsahu bodu 10. svojho odvolania. Úspešnosť softvéru v ČR a Rakúsku na predmet tohto konania nemá žiadny právny význam, bola preukazovaná aj znalcom v inom konaní, kde predmetom náhrady škody bol ušlý zisk (bod 14. odvolania). Prečo bolo vylúčené aby jeho predchodca realizoval odbyt produktu na inom mieste, zdôvodnil v odvolaní a preukázal v priebehu celého konania (bod 15. odvolania). Nedôvodné, nepodložené je tvrdenie žalovaného ohľadne ním tvrdeného dodatku zmluvy z 10.9.1993 s Deltastav, hoci tento bol vyhotovený 10.8.1993 o nelogickosti a argumentačnej neudržateľnosti ak nájomná zmluva „nola“ uzavretá 12.8.1993, stavebný úrad vydal rozhodnutie 8.9.1993. Nájom bol dávno pred jeho úpravou z 12.8.1993 (ešte z r.1992), už predtým boli vykonávané stavebné „stavebné“ úpravy. Vôbec nejde o žiadnu nelogičnosť, čo podrobne zdôvodnil v bode 23. svojho odvolania. Deltastav nemal možnosť vykonávať iné stavebné práce pre iných (vzhľadom na zmluvný vzťah, záväzok a projektovaný rozsah s jeho predchodcom), musel práce iných objednávateľov „odmietnúť“, preto trval na zabezpečení zmluvného vzťahu s jeho predchodcom, čo bolo v konaní aj „potvrdené“. Jeho predchodca v tom čase nemal žiadny dôvod takýto dodatok s Deltastavom, ako zmluvným partnerom, neuzavrieť, ktorý v tom čase práce už vykonával. Nešlo preto o žiadny rizikový, nedbalý či logicky nevysvetliteľný postup jeho právneho predchodcu. Nešlo o zmluvne dohodnutý nárok na ušlý zisk, ale o pokutu, výška ktorej by sa pri porušení zmluvného záväzku objednávateľom tomuto rovnala. Výklad zmluvy v dodatku je nutný podľa skutočnej vôle zmluvných strán a jej prejavu (§ 35 ods.2 O. z.), čo bolo jednoznačne preukázané aj z výsluchu svedka F.. W. a svedka A. Očka navzájom nezávisle. Nie je pravdivé „tvrdenie“ a nebolo ani preukázané, že sám jeho predchodca išiel zaplatiť pokutu, Deltastav sa jej zaplatenia domáhal v súčinnosti s označeným advokátom a mienil súdne pohľadávku vymáhať včítane prísl. a nákladov kde by vznikol podstatne väčší dlh a škoda u jeho predchodcu. Jeho predchodca bol „solvetný“ čo preukazujú aj ním vykonané platby na rôznych záväzkoch (včítane V. a ostatných dodávateľov). Deltastav - F. W. mal živnostenský list od 21.1.1991, bol oprávnený stavebnú činnosť vykonávať, nešlo o koncesovanú či viazanú živnosť, ale aj v súčasnosti pri „stavebnej“ činnosti drobných stavieb nejde o takú činnosť, subjektívne dojmy a výmysly žalovaného ničím nepreukázané nie sú preto dôvodné s tvrdením že 1.10.1992 už nemal oprávnenie takúto zmluvu uzavrieť. Ide o nielen ničím nepreukázané jeho tvrdenie,

ale dokonca aj bez právneho významu na platnosť a záväznosť zmluvy uzavretej s jeho predchodcom. Nešlo ani neopatrné konanie jeho predchodcu ani o žiadne domnelé nároky, už vôbec nie v rozpore s právom, nevedno ani s akou právnou normou, pretože to vo vyjadrení ani neuvádza. Z dôvodov, že so všetkými „námietkami“ vo vyjadrení žalovaného sa podrobne zaoberal vo svojom odvolaní, na ktorom a jeho dôvodoch v plnom rozsahu trval rovnako ako aj na svojom vyjadrení na odvolanie žalovaného, ktoré nemieni opakovať. Podľa jeho názoru vyjadrenie žalovaného ani čiastočne nespochybnilo dôvodnosť jeho odvolania, na ktorom v plnom rozsahu trval.

8. Podľa § 470 ods.1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

9. Podľa § 474 CSP tento zákon nadobúda účinnosť 1. júla 2016.

10. Rozsudok vo výroku II. a výroku III. nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť (§ 367 ods.1 a § 379 CSP), preto nebol v uvedených výrokoch v odvolacom preskúmaný.

11. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP a rozsudok potvrdil podľa § 387 ods.1 CSP, lebo je vecne správny, na čom nič nemenia ani odvolania.

12. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu vecí súdom spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods.1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a p. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

13. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením vecí (§ 365 ods.1 písm. h) CSP) je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

14. Súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, t. j. použil správny predpis a správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho správne aplikoval, tzn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu a odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a s týmito dôvodmi sa odvolací súd v podstatnej časti stotožňuje.

15. Vo vzťahu k skutočnostiam uvedeným v odvolaniach a na zdôraznenie správnosti rozsudku (§ 387 ods.2 CSP) možno doplniť:

16. Skutočnosť, že v zmluve nebolo dohodnuté, aby prevzatie predmetu plnenia malo byť nejak zvlášť zápisnične či protokolárne potvrdzované, nič nemení na povinnosti žalobcu preukázať, za aký softvérový produkt mal právny predchodca žalobcu 1 zaplatiť, či za produkt, na predaj ktorého sa zaviazal alebo za kompletný softvérový program v súvislosti s inštaláciou softvérového produktu BST - podniková sporiteľňa a kedy právny predchodca žalobcu 1 prevzal produkt, za ktorý mu vznikla povinnosť ho zaplatiť, keďže až prevzatím programu sa jeho cena stala splatnou.

17. Z listu z 25.10.1993 (č.l.576:14C/830/1996) nevyplýva, žeby dodanie produktu potvrdzoval aj V. EDV.

18. Z právoplatného rozsudku 3Co/626/2015-767 z 20.4.2017 KS v Košiciach (fotokópia na č.l.662-674) vyplýva, o. i., že právny predchodca žalobcu GABRIEL mal dostatok finančných prostriedkov vlastných aj cudzích, aby po zrekonštruovaní prenajatej nehnuteľnosť vyvíjal podnikateľskú činnosť v súlade s podnikateľským zámerom, že solventnosť B.. V. EDV nebola preukázaná, že tento je síce zmienený v zmluve o výhradnom zastúpení, avšak neboli verifikované /apostylované/ údaje o tomto zahraničnom podnikateľskom subjekte príslušnými úradmi Rakúskej republiky a, že neboli žiadne dôkazy o solventnosti zahraničného partnera, o jeho existencii, o jeho podnikateľskej histórii a p.

19. So zreteľom na tieto skutočnosti všetky tvrdenia žalobcu, týkajúce sa finančných transakcií jeho právneho predchodcu s B.. V. EDV a rovnako tak ním predložené dôkazy sú neverohodné.

20. Pravdivosť tvrdenia žalobcu, že základnou zmluvnou podmienkou realizácie Zmluvy o výhradnom zastúpení s predmetom podľa bodu I. zmluvy bolo prevádzkovať zastúpenie výslovne v objekte v Košiciach, Františkánska 1 a, že dodávateľ aj v zmluve aj pri ďalších úkonoch (napr. list z 25.10.1993) aj pri osobných jednaniach trval jednoznačne na zmluvne dohodnutom mieste plnenia ako dôležitej zmluvnej podmienke, nebol preukázaný, lebo nič také nevyplýva ani zo Zmluvy o výhradnom zastúpení, ani z listu z 25.10.1993 a ani zo žiadnych osobných jednání.

21. Z obsahu zmluvy a jej predmetu vôbec nie je nepochybné, ktoré záväzky a ich splnenie je zabezpečené pokutou (a ak to - ako sa tvrdí - absolútne nebolo sporné medzi zmluvnými stranami, nemá to nijaký právny význam, lebo sporné je to v prejednávanej veci).

22. O obsahu právneho úkonu môže vzniknúť pochybnosť, a pre taký prípad § 35 ods.2 O. z. ustanovuje výkladové pravidla, ukladajúce súdu, aby tieto pochybnosti odstránil výkladom založeným na tom, že vedľa jazykového vyjadrenia právneho úkonu vyjadreného slovne podrobí skúmaniu i vôľi konajúcich osôb. Jazykové vyjadrenie právneho úkonu musí byť preto najprv vykladané prostriedkami gramatickými (z hľadiska možného významu jednotlivých použitých pojmov, logickými (z hľadiska vzájomnej nadväznosti použitých pojmov) či systematickými (z hľadiska radenia pojmov v štruktúre celého právneho úkonu). Okrem toho súd posúdi na základe vykonaného dokazovania, aká bola skutočná vôľa konajúceho v okamihu, kedy právny úkon urobil, pričom podmienkou na prihliadnutie na jeho vôľu je to, aby nebola v rozpore s tým, čo plynie z jazykového vyjadrenia úkonu. Takto musí súd postupovať i vtedy, ak účastníci interpretujú urobený právny úkon odlišne. Interpretácia obsahu právneho úkonu súdom podľa § 35 ods.2 O. z. však nemôže byť nahradzovaním či menením už urobeného prejavu vôle, lebo použitie zákonných výkladových pravidiel smeruje iba k tomu, aby obsah právneho úkonu vyjadreného slovami, bol vyložený v súlade so stavom, ktorý existoval v čase, kedy bol právny úkon urobený.

23. V Dodatku z 10.8.1993 k Zmluve o dielo z 1.10.1992 bola ako sankcia dohodnuté zaplatenie ušlého zisku v rozsahu 18 % z celkového rozpočtu rekonštrukcie a žiadnym výkladom (podľa pravidiel uvedených v bode 21.) nemožno dospieť k záveru, že šlo o pokutu vyjadrenú opisnou formou.

24. Čo sa týka žalobcovi prisúdenej náhrady škody, spočívajúcej v zaplatení zálohových platieb na projektovú dokumentáciu vyhotovenú ENTO vo výške 4 979,08 €, žalovaný spochybňuje správnosť rozsudku v tejto časti iba tvrdením, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, a to vyplýva aj z napadnutého rozhodnutia, že žaloba žalobcu sa neopiera o reálne vzniknutú škodu, ale o fiktívne špekulatívne konštrukcie (DELTASTAV, EDV V.), ktoré preukazoval práve faktúrami a dokladmi o údajných úhradách, pretože vychádzajúc z tejto logiky, ak by predložil súdu ďalšie faktúry a doklady o zaplatení iných projektových dokumentácií, súd by ich bez ďalšieho priznal, čo nemôže byť - podľa jeho názoru - akceptované, avšak žalobca žiadne ďalšie faktúry a doklady o zaplatení iných projektových dokumentácií nepredložil.

25. Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

26. Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

27. Podľa ods.2 cit. ust. ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

28. Strany mali v odvolacom konaní len čiastočný úspech, preto bolo vyslovené, že žiadna z nich nemá na náhradu jeho trov právo.

29. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.